

FOCUS

Revistă a elevilor de la Colegiul Național

„Octavian Goga”

Miercurea-Ciuc

Ediția a XLII-a

Iunie 2020

Fondator: Sorin Drăghici

Tehnoredactare: Mihalache Alexia

Îndrumători:

Prof. Magdalena-Camelia Dumbravă – Director

Prof. Nicoleta Grădinariu – Limba și literatura română

Coordonator tehnic: Szasz Endre

Copertă: Oprea Smaranda-Ana

ISSN : 2066-4710

Editura Eurocarpatica (Miercurea-Ciuc)

**Tipărit cu sprijinul financiar al Primăriei
Municipiului Miercurea-Ciuc**

© Redacția Revistei „Focus” 2020 CNOG

Redactori:

Alexia Mihalache – redactor șef

Almășan Mara

Avram Dragoș

Bahnă Maria

Bârsan Andreia Crista

Bucur Amalia-Ionela

Cioarec Amalia-Maria

Ciocan Mădălina

Colceriu Codruța

Coman Eduard

Drugă Andrei

Iamandi Andra-Ioana

Oltean Bianca-Mihaela

Peleş Ștefania

Pîntea Andreea

Popa Alexandra

Popa Nadia-Teodora

Popa Raluca-Ioana

Ráduly Noémi-Anna

Simota Mihnea-Dragoș

Tiriplic Larisa

Cuprins

I. Conectați la prezent	6
Testați pozitiv cu ipocrizii, într-un ton sarcastic	6
Cu ce greșește sistemul de învățământ românesc?	9
Când s-a mutat totul în online?	11
Cum ne-a afectat social-media în această perioadă?	13
II. Jurnale	15
Jurnal (31.03.2020)	15
Jurnalul de pandemie al unui elev de clasa a XII-a	23
Jurnalul de pandemie al unei eleve de clasa a XII-a	26
III. Ce mai facem prin Goga	29
Despre CȘE	29
IV. Privim spre viitor	31
Managementul Ospitalier, ați auzit de el?	31
V. Creații proprii	36
-	36
Lacrimi	42
Florile	44
23 Octombrie 2019	45
VI. Ce mai citim?	47
<i>Titlu: Fata cu palton albastru</i>	47
<i>Seria: Instrumente Mortale</i>	49
VII. Filme și Seriale	54
Parasite	54
The Meg	55
O amintire sumbră	56
VIII. Știați că... ..	59
Evoluția rock-ului românesc	59
Arta în secolul 21	61
Nicolae Paulescu- Membru al Academiei Române	64
Tehnologia 5G	66
Pirateria poate fi considerată o soluție?	68

Dragă cititorule,

Nu cred că greșesc când spun că la începutul acestui an ți-ai propus să faci o schimbare, oricare ar fi ea, să experimentezi ceva nou sau pur și simplu să te bucuri de fiecare lucru care îți va ieși în cale. Cu siguranță, majoritatea dintre noi ne-am dorit ca ceva să fie altfel față de anul trecut și iată că dorința s-a împlinit. Dar oare ne așteptam la așa ceva? Ei bine, nu.

Tot ce ai înțeles până acum prin normalitate s-a schimbat radical. Brusc, ieșitul la o plimbare îți poate pune viața în pericol, iar nelipsitul obiect dintr-o poșetă sau un ghiozdan este acum sticluța cu dezinfectant. Peste tot unde mergi parcă îți sare în ochi cuvântul „virus”. Dintr-o dată cuvintele se lovesc de un scut albastru. Tabla de la școală s-a transformat într-un ecran, iar creta a devenit o tastatură. Colegul de bancă nu mai este chiar atât de aproape de tine, iar cel care spunea ceva în șoaptă în timpul orei, undeva în spate, acum are microfonul oprit. Simți ceva și nu știi ce. E oare dorul de școală? Dorul de a sta de vorbă cu prietenii în jurul unei mese? Sau poate dorul de a vedea din nou zâmbete?

Abia acum îți dai seama că puteai să te bucuri mai mult de tot ce te înconjoară. Poate îți pui de multe ori întrebarea „Ce aș mai putea să fac?”. Să sper. Să sper că în curând vei putea să te bucuri de soare fără nicio grijă, că vei putea să auzi glasul bunicii nu doar prin telefon, că toată situația aceasta va avea un sfârșit la fel cum a avut și un început.

Mihalache Alexia

I. Conectați la prezent

Testați pozitiv cu ipocrizie, într-un ton sarcastic

După urmărirea a zeci de știri, postări și comportamente, se poate spune că această perioadă a scos ceea ce e mai rău din noi, surprinzător, cu scopul de a face bine.

Pot să vorbesc doar din poziția unui elev dintr-o clasă terminală, fiindu-mi afectată direct nu doar viața socială (cum consideră lumea că înseamnă doar a fi prezent la evenimente), ci și demersul normal de trecere de la o etapă la alta.

Generația mea trece printr-o pseudo-suferință, deoarece, cu toate că nu a experimentat o altă absolvire și un alt bacalaureat, preiau din sentimentele predecesorilor noștri, din acea normalitate a lor care este diferită față de a noastră și suferă după ce am fi meritat și noi. Este oarecum dureros, într-un mod în care nu pot să explic. Dar drama evenimentelor care marcau etapa trecerii de la un copil inocent, măcinat de profesori și absențe, la ceea ce ne imaginăm a fi tânărul, sau mai bine zis maturul, care își clădește viitorul independent, au fost ușor trecute cu vederea din cauza unei drame și mai mari – „școala acasă și bacul cu mânuși și măști”.

Deschiderea subiectului Bacalaureat2020 este ca și deschiderea cutiei Pandorei, dar pe fundul căreia nu se află speranța, ci exasperarea, și nu doar una, ci a miilor de profesori și elevi. Pentru ca fiecare să își protejeze interesele, indivizii devin un protector suprem al drepturilor la educație, la sănătate... și al oamenilor în general, de ce nu.

La elevii e simplu de observat, și poate e și normal, pentru că se dezvoltă și acum le-au fost deschiși ochii cu ocazia asta. Chiar dacă sunt speriați de bac din cauza circumstanțelor, au putut să fie mai receptivi la problemele societății și să își lucreze strategiile pentru a le fi cât mai bine. Dacă se va dori susținerea bacului, atunci prioritizăm oamenii din zone dezavantajate. Și ei au nevoie de școală online și materiale acum, cu toate că nu putea să te intereseze mai puțin, în normalitatea după care tânjești, că ei aveau aceeași situație școlară. Dar ne victimizăm împreună cu ei, dacă pentru ei școala online nu merge, atunci nu e valabilă nici pentru noi restul, cu tablete și internet. Dacă ne echivalăm notele cu mediile, iese la iveală sistemul nostru defectuos în care elevii au fost modelați să se concentreze pe un examen final, pe 3 materii, să ia meditații și să ignore școala și efortul profesorilor. Deci, liceul la final nu prezintă realitatea cunoștințelor acumulate de un elev, din păcate. Elevii astfel sunt furioși pe sistemul care i-a conturat, chiar dacă și înainte aveau liber la această informație. Pregătirea față în față cu profesorii este acum esențială și de neînlocuit. Indiferent dacă susțineai că nu făceai nimic la școală și era o pierdere de timp, materia a fost restrânsă pentru toți. Pe lângă multe alte strategii care sunt rezultatul unei temeri cauzate de situația străină, generația noastră a fost și puternic criticată.

Profesorii, până acum criticând dezvoltarea tehnologică, azi sunt siliți să se supună orelor online. Era de așteptat că doresc susținerea bacului pentru că sunt adepții valorilor conservatoare, dacă ei s-au chinuit, și tu, tânăr care știi să lucrezi la calculator de la 10 ani, trebuie să te chinui cu teoria de care probabil nu vei mai avea nevoie niciodată.

O altă idee prețioasă din șirul acesta este faptul că elevul trebuie să ia o notă mare la examen dacă tot are mai puțină materie și atâta timp liber. Este ușor de înțeles de unde se trage această concluzie, dar viața elevului de acasă e diferită față de cea de la școală. Acasă ești obligat să ajuți prin casă, poate sunt mulți frați și puțin spațiu sau puțină motivație, dacă poți să eviți orele ușor printr-un simplu click dreapta, leave meeting. Iar profesorii care depun minim de efort se simt datori să își folosească timpul pentru a vorbi în numele tuturor și de a prezenta cu argumente foarte bine sau mai puțin bine construite, cum am văzut că e cazul de cele mai multe ori, de ce și cum trebuie făcut cu tinerii care vor da examene. Teama și emoțiile elevilor sunt nejustificate, și comparăm orășeanul emotiv al secolului al XXI-lea cu pionierii glorioasei României Socialiste.

O ultimă problemă, sau poate fi considerată o frustrare, este mâna de oameni care iau deciziile. Venind presiuni din toate părțile, miniștrii noștri nu își vor asuma să ia o decizie spre dezvoltare, ci sunt speriați și doresc să mulțumească lumea indiferent de consecințele viitoare. Uneori își uită rolul, dar niciodată puterea. Cu toate că este evident că nu vor mulțumi pe toată lumea, se simt legați de o fâșie transparentă, acele așteptări ale masei de oameni, și consideră că sunt egali. Funcțiile mari sunt pentru cei care pot să ia decizii pentru masă, funcționarii noștri s-au pierdut prin mulțime, sunt ca noi, purtând masca omeniei, dar având scopuri personale.

Iar restul opiniilor nu contează, pentru că acei oameni nu sunt implicați direct în acest experiment național.

În final, suntem toți purtători ai unei măști de ipocrizie, dar este un lucru rău? Acum mai mult ca niciodată am văzut cum funcționează societatea în situații critice. Generația mea are un avantaj: am văzut, am fost supărați și avem ocazia să ieșim de sub plapuma de acasă a liceului, motivați pentru schimbare. Profesorii au simțit lucrul în echipă cu elevii prin împărtășirea frustrărilor comune, iar miniștrii sperăm că au văzut efectele dezinteresului lor de până acum și vor simți amenințarea generațiilor tinere obosite să aștepte.

Bahnă Maria, clasa a XII-a A

Cu ce greșește sistemul de învățământ românesc?

din perspectiva unui licean

Suntem conștienți de faptul că România nu dispune de cel mai bun sistem de învățământ și, cu siguranță, sunt multe aspecte care ar putea fi remediate. În următoarele paragrafe, îmi voi exprima opinia asupra modului prin care se poate îmbunătăți, într-o anumită măsură, educația în țara noastră.

Ca prim exemplu, aș dori să prezint de ce elevii ar trebui să-și aleagă materiile de curs, pe lângă cele principale. Bineînțeles că mai multă cultură generală nu afectează pe nimeni, însă ce se întâmplă atunci când materiile suplimentare, dacă putem să le spunem așa, intervin în procesul de învățare al elevului? Fiind la o vârstă la care socializarea poate fi pentru unii o principală preocupare, concentrarea asupra educației poate să fie una precară, iar când pe lângă temele la materiile de Bacalaureat se adaugă și celelalte, persoana în cauză poate renunța să ofere timp pregătirii pentru viitor. Și nu spun că ar trebui scoase toate

materiile care au ca rol cultivarea culturii generale, însă acestea ar trebui să devină opționale, măcar din clasa a IX-a, fiind alese de fiecare licean în parte după propriile interese. În școala gimnazială și generală, copilul ar avea șansa să-și descopere pasiunile și treptat să și le orienteze către o specializare. Astfel, prin șansa de a avea dreptul la alegerea orelor, elevul s-ar forma încă de la o vârstă fragedă și ar putea să se concentreze asupra lucrurilor care îi trezesc interesul.

Al doilea aspect pe care doresc să-l evidențiez este importanța orientării de carieră în licee. Majoritatea dintre noi ajungem mai târziu în stadiul în care nu știm ce să facem cu viața noastră și nu știm ce drum profesional să urmăm mai departe. Ne trezim după clasa a XII-a aruncați în societate, unde nu ne găsim locul și nu suntem siguri dacă decizia pe care am luat-o, în legătură cu învățământul universitar, este cea potrivită pentru noi. În România, nu mereu se pune accent, încă din școală, pe descoperirea pasiunilor unui individ și pe îndemnarea acestuia să se implice în activități extracurriculare, iar ca și consecință elevul nu se va simți stăpân pe sine când vine vorba de alegerea carierei și de aplicare la universități, la care se pune accent pe modul acestuia de relaționare cu sine și cu lumea. Ar trebui implementată consilierea ca o oră obligatorie, unde fiecare copil în parte ar purta discuții cu un psiholog educațional despre opțiunile pe care le are pe viitor, despre pregătirea necesară de care are nevoie, dar și despre el ca ființă individuală, care să zicem că nu s-a descoperit în totalitate. Personal, simt că nu suntem la curent cu toate meseriile care ne pot defini viața mai încolo și de aceea ne este greu să ne gândim ce vom face mai departe. Un consilier de carieră ar putea clarifica o mare parte din nelămuriri, ar putea să ajute la crearea

portofoliului de aplicare atât la facultățile de pe teritoriul țării, cât și cele din străinătate și mai ales ar prezenta viitorului student locul unde s-ar potrivi și care ar îndeplini atât standardele acestuia, cât și standardele fiecărei instituții de învățământ superior în legătură cu criteriile care trebuie îndeplinite la admitere și pe durata anilor următori.

Liceul ar trebui să pregătească elevii pentru ce urmează și să-i ajute să aleagă cea mai bună cale posibilă, nu să-i deruteze și mai mult. România este o țară cu potențial, care nu a fost încă complet pus în evidență, însă să sperăm că pe viitor vom îmbunătăți, pe cât se poate, sistemul educațional.

Almășan Mara, clasa a X-a A

Când s-a mutat totul în online?

Anul acesta a adus cu el ceva nou, iar la noi în țară, inevitabil, primăvara a venit nu numai cu viață și culoare, ci și cu vestitul „cadou”, dacă putem să îl numim așa, ironic sau nu. Acest nou virus a silit întreaga lume să ia o pauză de la viața cotidiană. Astfel, noi, elevii, nu am mai pășit peste pragul școlii din data de 11 martie.

La început totul a fost destul de calm, iar mica „pauză” se arăta ca o vacanță pentru elevii din toată țara. Curând știrile despre evoluția virusului au stârnit semne de întrebare în rândul tuturor, iar, ineluctabil, Ministerul Educației a prelungit suspendarea orelor. Nu e foarte greu de ghicit că temele au început să apară. Brusc „vacanța” nu a mai fost atât de...vacanță.

Câțiva profesori au încercat să ne mențină în spiritul orelor de la școală, trimițând ici și colo câteva fișe. Norocul elevilor a fost că

adevărată vacanță a sosit rapid și a estompat puțin gravitatea situației, din toate punctele de vedere.

Planurile noastre de relaxare au fost spulberate când a fost luată o nouă decizie: participarea obligatorie la orele online. Curând Zoom-ul și platforma Google classroom au devenit cei mai apropiați camarazi ai unora și chiar dușmanii altora. Orele haotice, deși nu au bucurat pe nimeni la început, au fost ceva cu totul nou și au reușit să ne reunească, chiar dacă numai în mediul online, devenind după un timp noua noastră normalitate. Ca și înainte de această situație, a trebuit să existe un factor perturbator, care face ca ecranele telefoanelor să se lumineze târziu în noapte – mail-urile ce anunță termenele de predare ale temelor. Paradoxal, răspunsul la întrebarea „Cum sunteți, dragii mei?” a devenit „Mi-e dor de școală, doamna!” și nu obișnuitul „Vreau acasă!”.

Însă, odată cu apropierea sfârșitului de an școlar (dacă se mai poate numi așa) acest dor nu a rămas în sufletul tuturor, mulți dintre noi lăsând la o parte materiile solicitante și astfel numărul participanților micșorându-se. Între cei care alegem totuși să participăm s-au format două tabere: cea a pasionaților de jocuri, care discută în paralel pe Discord și cea a celor care încearcă să se concentreze asupra explicațiilor profesorului.

Ceea ce va marca cu adevărat istoria vor fi celebrele replici ale profesorilor: „Mă auziți?”, „Deschideți-vă camerele!” și „Cineva să își pornească microfonul să îmi dea un feedback, vă rog!”, urmate de tăcerea apăsătoare a elevilor.

Pîntea Andreea, clasa a X-a A
Mihalache Alexia, clasa a X-a A

Cum ne-a afectat social-media în această perioadă?

După cum bine știți, ne confruntăm cu o adevărată provocare pe plan mondial, iar viața noastră s-a rezumat la statul în casă pe perioada carantinei. Întrebarea e cum ne-a afectat pe fiecare în parte social-media și ce rol a avut în decursul stării de urgență? Ei bine, majoritatea populației are acces la internet și, odată cu trecerea anilor, acesta s-a infiltrat în viețile noastre ca un agent sub acoperire profesionist. Social-media are atât părți pozitive, cât și părți negative.

Datorită platformelor de socializare am reușit să menținem legătura cu persoanele aflate la distanță, dar și să rămânem la curent cu noutățile zilei. În această perioadă, transmiterea informațiilor online a fost și este în continuare esențială în aducerea la cunoștință a noilor schimbări, care pot avea o anumită influență asupra vieții cetățenilor. Însă, odată cu aceasta apare și răspândirea fake news. Pe scurt, avem de-a face cu site-uri pe care găsim tot felul de articole false care, surprinzător, ajung să afecteze psihicul uman care dă crezare acestor postări.

Oamenii sunt absorbiți într-un univers din care nu pot distinge ce este adevărat și ce este inventat, astfel declanșându-se stări de anxietate (și nu numai), care într-un final pot să le afecteze percepția asupra viitorului. Totodată, social-media este responsabilă de faptul că o vastă populație se alătură campaniilor care se bazează pe cercetări neadevărate, precum înlăturarea vaccinurilor care sunt esențiale în menținerea sănătății copiilor, dar și a celor care sugerează că rețeaua 5G de telefonie este o cale de a transmite virusul.

Bineînțeles, nu putem vorbi doar de efectele negative ale utilizării platformelor de socializare. Cum am menționat mai sus, mulțumită tehnologiei avansate, relaționarea cu persoanele din jur a fost capabilă virtual și astfel, cu toții am reușit să trecem peste perioada de carantină. Datorită vastei game de conținut online, cu siguranță, fiecare dintre noi a încercat să învețe ceva nou sau și-a descoperit pasiunile urmărind diferite exemple din societate. Am fost ținuți ocupați, descoperind lucruri interesante de pe internet și am putut să ne dedicăm timpul în scopuri de cultivare a culturii generale. Sistemul de educație a fost transferat în mediul online, unde predarea materiei din semestrul al doilea s-a realizat în limitele normalității actuale.

Așadar, nu putem spune cu exactitate dacă social-media este benefică sau nu minții umane, însă, în această perioadă, ea a devenit un important aspect din viața noastră de zi cu zi.

Almășan Mara, clasa a X-a A

II. Jurnale

Jurnal (31.03.2020)

Forma mâinii mele se pliază pe forma caietului, buricul degetelor atinge tandru firele aurii ale copertii care înăuntru ține strâns legate paginile, mă uit la caiet și răsuflu greu. Privirea îmi alunecă lin spre geam. Este întuneric, tot ceea ce pot să văd este propia reflexie, fadă, generată de lumina aurie a lămpii. Un chip prelung, al cărui culoare se albește pe zi ce trece se reflectă în acesta, același chip pe care dimineța îl privesc în oglindă, iar seara în reflexia ferestrei: este odihnit, sănătos, dar totuși abătut și extenuat de gânduri.

Nu mă sinchisesc să mă ridic și să mă apropii de aceasta, nu mai am dorința de a mă apleca peste pervazul ei, nu mai găsesc plăcerea de a privi în depărtări, deoarece acolo nu mai este nimic. O mașină vișinie se află în colțul parcării, lângă ea una gri, lângă una albastră, după una și mai albastră și tot așa... La etajul al doilea jaluzelele verzui sunt tot coborâte, iar parcul tot de aceeași bandă roșiatică este înconjurat. Un stol de porumbei se adună din nou în jurul băncii pentru a o aștepta pe bătrânica în haină gri să îi hrănească, dar ea nu mai vine... Totul zace într-o liniște cumplită, totul este înghețat, toate și-au pierdut ritmul și scânteia și de atâtea zile nimic nu se mai schimbă. Eu tot în scaunul meu stau, tot acasă.

Îmi întorc privirea spre caiet și îl deschid cu atenție pentru a 12-a oară la rând, cu aceeași privire cercetătoare care așteaptă să se schimbe ceva în forma caietului, care așteaptă să apară cuvinte scrise la întâmplare și care încă mai crede în magie. L-am deschis. Unde e magia?

Mă uit atent la foaia acestuia, în seara aceasta cercetându-l mai mult decât oricând.

„*Oare ce vreau să scriu ?*” Mă întreb în fiecare seară.

Totuși, în seara aceasta pur și simplu simt că o să scriu altceva.

Încep.

„ Dragă jurnalule,

Sunt tot eu și tot aici, a 12-a zi de carantină/izolare sau ce-o mai fi ea.

În primul rând, vreau să știi că sunt sănătoasă (și mama e și tata).

Azi a fost o zi deosebită, mi-am urmat același ritual pe care îl urmez de 12 zile încoace: m-am trezit, mi-am pus aptitudinile culinare în acțiune la micul dejun, mi-am urmat programul de sport și de îngrijire personală, am făcut a 12-a variantă la informatică, am făcut a 12 variantă la matematică și am lucrat pentru a 12-a oară la română, am mai peticit un curs pe edX și am mai făcut o a 12-a lecție pe Duolingo, mi-am savurat prânzul și pentru a nu simți că îmi irosesc timpul mi-am pus concentrarea în a rezolva alte exerciții la mate și la info, pentru că în carantină sau în afara acesteia, anul acesta tot am bacalaureat, sau cel puțin sper.

De menționat că am auzit și notificările telefonului ca fundal al acestor activități, dar mâna mea nu a mai fost atrasă să îl ridice, iar ochii mei nu mai căutau noutățile din micul *device*. Tehnologia, oricât de minunată și darnică a fost cu noi în aceste vremuri, nu îmi mai trezește interesul. În micul, dar adâncul, univers al internetului nu mai există subiecte care să mă atragă sau postări care să mă surprindă, conversațiile

s-au oprit la un moment dat, iar tot ce mai pot găsi este legat de cuvântul cu C. Nu mai am putere să citesc despre acest subiect, nu mai am nervi pentru el, nu mai am curiozitate sau răbdare să încerc să dau fir tuturor părerilor și să mă încarc cu toate incertitudinile, pur și simplu nu mai vreau. Acum stau.

Seara aceasta m-a bulversat. De ce?

Am început să desenez, o activitate pe care nu am mai făcut-o de luni bune din cauza valului de activități și de teme care m-au cuprins. Mi-am spus de multe ori că desenatul este relaxant, dar nu productiv, iar în lunile respective ceea ce nu era productiv, nu avea loc de veci în programul meu, însă totul este pus pe stop acum. Pot să desenez. Nu?

Nu, sau mai bine nu o făceam măcar.

Când grafitul atinge foaia se pierde o conexiune. Formele încep a se distorsiona și totul prinde formă. Linii puternice sunt acaparate de linii subțiri, dar grațioase. Lumina se găsește în umbră, iar umbra nu există. Totul are o logică când privești din afară, dar totul este abstract. O foaie albă este pătată de negru și de alt negru. Sau mai degrabă spus este decorată. Desenul este supus grafitului, grafitul este supus creionului, creionul mâinii, iar mâna... Mâna ce? Mai este conectată la minte? Sau desenează ce vrea ea? La mintea mea nu mai era conectată, îți spun cu certitudine, dar ea tot desena.

Voiam să desenez o floare, ca cea pe care o văzusem pe 7 martie sau pe cea pe care i-am dat-o mamei în ziua de după, dar un cerc s-a pus în fața acesteia, apoi era oval și mai apoi era contur. Dintr-o ușoară apăsare simțeam apoi că sunt aproape de a străpunge biroul. Ochii se uitau oriunde, dar nu la pagină. Ce desenam era perceput de podul

palmei, dar nu vedeam. Începusem să realizez târziu ce lucrare se afla în palmele mele și mai important- ce a dus la aceasta.

Componentă a patru muchii deasupra unui oval. O față. O față frumoasă cu păr drept și cu un zâmbet larg, sincer, cu un nas mic și timid, care era traversat de o tăietură elinică, dar fără ochi. Oglinda sufletului ei lipsea, deoarece nu avea cine a se uita în ei. Nu am putut să îi desenez, nu mi se părea corect. Purta o bluză albă pe care mintea a recunoscut-o, știu că e undeva ascunsă în șifonier, după un morman de haine. Deasupra acesteia purta ceva, dar acest ceva nu mai provenea din același loc ca bluza, acest ceva nu a fost purtat de mine încă. Am ridicat mâna ca să văd cum o dără neagra de grafit se prelingea de la degetul mic până la încheietură.

Abia când am început să asamblez componentele acestui desen am înțeles că sufletul, nu mintea, îmi controla mâna, iar ea grafitul, iar el desenul. Am înțeles ce a vrut să deseneze și mai precis de ce. O tânără absolută- eu.

Poate tu nu știi, jurnalule, de ce am desenat asta, dar eu știu. Mai știu și că orice legat de acest desen am vrut să alung din mintea mea în cele 12 zile de carantină, dar am fost întodeauna conștientă că nu voi reuși la nersfârșit.

Hai să încep de unde trebuie, ca să înțelegi ce gânduri îmi împăienjenesc mintea.

Ironic, cu câteva zile înainte de această pandemie, mă gândeam cât de frumos ar fi să țin eu discursul de final de clasa a 12-a pentru când predăm cheia celor de a 11-a. Îmi imaginam cum pe scenă, în fața colegilor mei, a familiei venite din toate colțurile țării, recitam un discurs

emoționant agățat de o parabolă mirobolantă care să cutremure oamenii din sală, să-i umple de fericire și melancolie, specific unui final de drum și al unui nou început. Lăsăm mintea să mă deseneze în robă și cu un chipiu pe cap în timp ce vocea mea îi purta pe spectatori prin această călătorie a amintirilor și a speranței. Ar fi început cu „Dragi părinți, stimați profesori, iubiți colegi și invitați...”.

Acum, când mă gândesc la respectivul discurs, sună complet altfel.

Speranța, melancolia sau fericirea nu mai sunt pilonii principali, ci atenția. O atenție care depășește definiția anterioară pe care o avea și care este cu mult mai valoroasă. Consider că cel mai bine pentru a înțelege la ce vrea discursul meu, noul discurs, să se refere este să ți-l spun.

Ne aflăm în fața unui moment de tranziție. O clipă care acum vine, ne privește direct în ochi și care pleacă imediat. Lacrimi sunt vărsate, inimi sunt umplute de bucurie și de melancolie, toate activitățile făcute în timpul liceului sunt lăsate într-o fotografie care peste ani o vom admira și toate acestea pentru a trece la următoarea etapă din viața noastră.

Sunt în fața dumneavoastră cu un discurs menit să puncteze frumoasele momente ale dezvoltării noastre, să transmit mulțumiri profesorilor care ne-au ajutat în această călătorie și aprecieri părinților care ne-au crescut, să îmi exprim dorința de a fi din nou copil în clasa I și pentru a îmi lua rămas bun de la colegii alături de care am construit o arhivă cu amintiri. În acest discurs aș putea să fac toate acestea și mai presus să mai presar câteva fraze hazlii pentru a ne înveseli. V-ați bucura, ați aplauda, eu poate aș lăcrima la final împreună cu colegii mei, apoi am merge acasă, înmagazinând un alt ultim clopoțel și ne-am

continua viețile ca până acum, sau poate doar puțin diferit. Dar nu asta doresc să fac.

Discursul de final de clasa a XII-a este merit să transmită mesajul unei generații către ascensorii și predecesorii acesteia, să contureze ce a însemnat liceul pentru ea și cel mai important să sublinieze ce înseamnă trecerea de la adolescență la maturitatea. Chestia face că generația noastră are un mesaj mai presus de toate aceasta, nu suntem ca cele imediat de dinaintea noastră și nici ca cele imediat de după noi, suntem o generație care s-a aflat întodeauna la limită. La limita dintre joaca pe calculator și joaca de-a leapșa, care nu avea smartphone-uri în clasa a V-a, dar care a ajuns să facă ore online, care în prag de absolvire, în acest an terminal și special a fost năpăstuită de pierderi, de supărări, care a fost încetinită de la propriul progres, care a trăit în plină pandemie sperând că nu va trebui să repete anul și că își va putea da admiterile în liniște, care s-a izolat în casă și a avut grijă de semenii săi, pentru ca aceștia să aibă la rândul lor grijă de dragii și scumpii ei părinți, bunici și profesori. Suntem noi această generație. Generația 2020.

Am fost năpustiți de frică, de confuzie, totul în jurul nostru era ca o ceață densă, timpul s-a oprit în prag de martie și nu mai știam ce să facem. Ne-am pus întrebarea „De ce noi?” de cel puțin 100 de ori și mereu răspunsul era urmat de un oftat care se termina cu „acesta trebuia să fie anul meu”. Știm că nu am fost singurii trecuți prin aceste clipe de coșmar și care au simțit lucrurile menționate, dar parcă de fiecare dată ne apăsă acest considerent. Bacalureat, absolvire, admiteri, totul era sub semnul întrebării și ne era frică să nu facem un pas cu

piciorul stâng spre viitorul nostru, care abia trebuia să înceapă. Dar am înșeles că toate acestea erau mai presus de noi.

Cum adică mai presus de noi? Vă puneți întrebarea.

Ei bine am înțeles într-un final de ce stă astfel situația. Universul ne-a atras atenția . Ne-a atras atenția că trăim în ignoranță și că dacă noi nu schimbăm ceva, atunci lucrurile o să se prăpădească cât de curând. Suntem generația 2020, generația care trebuie să schimbe macazul și să ne întoarcă pe drumul cel bun, care trebuie să ne întoarcă de la ignoranță la atenție, care trebuie să învețe să aprecieze timpul și să știe cum să aprecieze ceea ce are în jur.

Așadar, ca membră a acestei generații, vă rog două lucruri să luați cu voi după acest discurs: atenție și timp.

Luați-vă părinții în brațe când ies din casă. Faceți-vă timp să vă vizitați bunicii și să le ascultați poveștile, dar și necazurile. Fiți atenți la detaliile din micul desen pe care fiul sau fiica dumneavoastră vi-l arată, admirați-l cât timp îl aveți în mână. Nu vă umpleți programul cu planuri în viitor pentru a spune în prezent -Nu am timp!-. Ieșiți afară și bucurați-vă de gura aceea sănătoasă de aer pe care o trageți în piept. Nu aruncați respectiva mizerie pe asfalt. Fiți atenți când cel de lângă voi nu se simte bine și fiți acolo pentru el. Aveți grijă de semenii voștri, acordați-le timp, acordați-le atenție. Acordați-vă dumneavoastră timp și atenție când aveți ocazia, umpleți-vă inima de bucurie și de gânduri bune. Faceți toate acestea acum, pentru că la un moment dat timpul se va opri din nou cum s-a oprit în această primăvară, la un moment dat veți vedea pe cineva pentru ultima oară fără să știți și la un anumit moment toate aceste evenimente vor rămâne doar o poză prăfuită pierdută într-un

jurnal dintr-o bibliotecă. Dacă trăiți fiecare moment cu maximă atenție și îi acordați timp de parcă ar fi finalul poveștii voastre, atunci când totul se va încheia vă veți da seamă că a fost un final fericit.

Sper că o să luați vorbele mele cu voi și o să le împrăștiati în lume mai ceva ca un virus și vă rog, nu le transformați doar într-o dulce amintire.”

Poate că l-aș face mai structurat și de impact dacă aș ajunge să îl spun în fața acestora, dar și așa, mică schiță cum este, exprimă exact mesajul pe care vreau să îl transmit întregii lumi. Sper să ajung să fac asta și dacă o să ajung în respectivul punct o să încep tot cu „Dragi părinți, stimați profesori, iubiți colegi și invitați...”. Sper.

Sunt obosită, jurnalule, și cred că o să mă culc. Trebuie să mă odihnesc ca să trăiesc și ziua de mâine pentru a ți-o relata și pe aceea.

Poate în urma a ceea ce am scris azi mă crezi egoistă sau egocentrică, dramatică sau superficială, când eu mă bucur de această carantină sub un acoperiș, având căldură și mâncare, când încă niciun membru al familiei nu este afectat de acest virus și când toate sunt frumoase în jurul meu. Când am cu ce să îmi luminez timpul și când am timp berechet să învăț pentru bacalaureat. Când am tot ceea ce am nevoie și alții n-au. Nu înțelege greșit, mă bucur de toate acestea și îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi le-a oferit, dar asta este măcinarea mea. Măcinarea elevei de clasa a 12-a, din generația 2016-2020.

Am uitat să menționez că desenul nu are culori. O să le adaug când toate acestea sunt gata și o să îi adaug și ochii fetei când o să absolv, pentru că acest desen să reflecte ce va fi în sufletul meu atunci în contrast cu ceea ce este acum. Acest desen, după cum am menționat, sunt eu.”

Las pixul jos și cu atenție închid fragilul caiet. Mă ridic și mă întind. Spatele meu se simte distrus după atâta șezut la birou. Vreau să mă îndrept spre dulcele pat care absoarbe 8 din cele 24 de ore dintr-o zi, dar ceva mă oprește.

Dincolo de fereastră ceva fuge din stânga în dreapta în grabă fără a avea noimă de la distanță. Cu mișcări lente îmi îndrept trupul către aceasta, reflexia mea estompându-se direct proporțional cu creșterea clarității imaginii de după acesta. Îmi frec ochii oboșiți cu o mișcare lentă, dar apăsată pentru a fi sigură că ceea ce văd nu este o farsă a imaginației mele. Ninge.

Poate că vremea se întoarce acolo unde s-a oprit în februarie și anul începe din nou. Iarna vine să acopere pământul pentru ca noi să renaștem în pofida întâmplărilor și îmi dă speranța că de acum totul se schimbă, se schimbă în bine. Zâmbesc.

Iamandi Andra-Ioana, clasa a XII-a A

Jurnalul de pandemie al unui elev de clasa a XII-a

Data de 11 martie 2020

Dată la care școlile au fost oficial închise. Dată la care mai multe țări europene au decretat starea de urgență și la care s-a stabilit situația epidemiologică în România. Dată la care multe lucruri aveau să se schimbe în viața fiecăruia, fără ca vreunul dintre noi să aibă un cuvânt de spus. Totul pare la început ca un soi de vacanță de primăvară. Vremea se încălzește. Elevii și profesorii nu mai sunt în contact unii cu ceilalți. Restricțiile nu au fost instaurate. Problema este că aici apare un mic detaliu, și anume suspendarea simulărilor naționale de bacalaureat, ceea

ce pentru noi, elevii din clasa a XII-a, trebuia să fie cea mai solidă verificare a nivelului de cunoștințe, înainte de susținerea probei oficiale din luna iunie.

16 aprilie

Parlamentul aprobă prelungirea stării de urgență. Elevii și profesorii sunt conformați de câteva săptămâni, din cauza anticipării acestei situații. De la primele ore ale dimineții, accesăm cu toții platformele educaționale și începem cursurile online.

27 aprilie

Președintele României anunță, într-un comunicat de presă, datele exacte la care vor avea loc examenele de bacalaureat, și anume că acestea vor rămâne cum au fost stabilite inițial. Se instalează panica, datorită presiunii, când informațiile devin, din mituri, vorbe clare și răspicate. Realizez că până acum mi-am găsit alte preocupări și am tratat totul cu superficialitate, așa că muștrările de conștiință le transform în ceva productiv, și anume stabilirea programului de studiu. „Începând de acum, voi face..” este replica ce în sfârșit își capătă sensul propriu.

3 mai

A trecut o săptămână de la anunțul președintelui Klaus Iohannis, cu privire la examene. De atunci până azi, am terminat de structurat toată materia la biologie, am reluat toate formulele la matematică și am lucrat pe eseurile argumentative. Sună puțin cam obsesiv, dar am realizat câteva lucruri. Nu mai există termenul de autoevaluare. Nu mai reușesc să creez un raport convenabil între lecțiile învățate și timpul pe care îl acord. Pare că oricât de mult am muncit, în unele zile chiar și câte 10 ore

la rând, e în zadar. Poate că nu mai am noțiunea timpului și poate că mi-am lăsat o impresie greșită despre capacitățile mele, dar eu nu văd asta. Aparențele nu își fac loc printre gândurile mele. Eu simt o frază uitată, printre alte 600 de cuvinte. Simt ratarea unui semn dintr-o ecuație, printre alte 50 de exerciții. Simt când nu îmi mai amintesc un efect biologic, din alte 10. Totul se resimte la o scală mult mai înaltă, nu doar la producerea unor simple greșeli.

În paralel își face apariția mass-media, care este imposibil de evitat. Se formează două tabere. Cei care îi aprobă pe Klaus Iohannis și Raed Arafat, care susțin că, în ciuda epidemiei care s-a răspândit în toată România, nu vor exista schimbări cu privire la data inițială a bacalaureatului, bineînțeles, cu intervențiile de rigoare din punct de vedere al măsurilor de igienă și patologie. Autoritățile ne înștiințează că fiecare sală de examen va fi dotată corespunzător. Tot aceștia susțin că vor intra maxim 10 elevi, respectându-se distanțarea socială.

Al doilea grup, se raportează la grijile cu privire la complicațiile care ar putea apărea. Sunt cei care consideră că noi, elevii din clasele terminale, suntem o altă generație de sacrificiu. Sunt o mulțime de articole care ne fac și pe noi, cei neutri, supuși normelor impuse de autorități, să ne îndreptăm atenția și spre ce au ei de spus. Personal, vreau să susțin examenul de bacalaureat, deci prefer prima tabără. Într-adevăr, cealaltă perspectivă nu îmi oferă liniștea necesară pentru a mă avânta întru totul pe ideea propusă de către aceasta. Aici apare scenariul care implică ambele planuri și pe care le restrânge într-unul. În care poate vom reuși. Poate că vom lua bacalaureatul și poate chiar cu o notă mare. Dar poate că la fel, peste câteva zile, vom susține un alt test care va ieși pozitiv.

Așadar, care este morala finală a intersecției dintre cele două perspective?

Știi doar morala pandemiei: timpul petrecut cu tine însuși este cel mai important. Tu ești singurul datorită căruia această perioadă va avea sau nu un final fericit. Menținerea legăturilor cu prietenii și familia îți pot oferi puterea de a continua. Oboseala nu te poate străpunge, decât atunci când îi este permis, așadar disciplina pe care ești dispus să ți-o impui este decisivă.

Popa Alexandra, clasa a XII-a A

Jurnalul de pandemie al unei eleve de clasa a XII-a

Vorbim despre o epidemie atunci când o anumită boală își face apariția nefiresc de frecvent, într-o regiune anume, într-o perioadă de timp limitată.

O pandemie este o epidemie care se răspândește dincolo de granițele unui stat sau ale unui continent.

COVID-19 este boala infecțioasă cauzată de coronavirusul cel mai recent descoperit. Acest nou virus și această boală nu au fost cunoscute înainte de apariția focarului în Wuhan, China, în decembrie 2019.

11 martie 2020

Se anunță închiderea tuturor instituțiilor de învățământ preuniversitar din România din cauza pandemiei de COVID-19. Majoritatea elevilor primesc cu bucurie vestea, convinși fiind că urmează doar o scurtă vacanță de primăvară. În schimb, elevii claselor a VIII-a, a XI-a și a XII-a aflați în plină pregătire pentru simulări o consideră oportunitatea perfectă pentru aprofundarea cunoștințelor.

16 martie 2020

Se instaurează starea de urgență pentru treizeci de zile. Simulările nu se mai susțin și se suspendă toate competițiile sportive, motiv pentru care sportivii din clasele terminale simt un gol emoțional ce îi poate afecta pe plan intelectual.

Timp de o lună trebuie să ne pregătim pentru bacalaureat individual sau prin intermediul platformelor online. Statul în casă devine monoton, dar necesar. Începe o etapă dificilă în care unii dintre noi sunt derutați și nemotivați. Pregătirea pentru examene este epuizantă și nu coincide cu tiparul obișnuit. Distanțarea socială este un concept nou și lipsa conversațiilor din clasă se resimte. Spre sfârșitul perioadei stării de urgență devenim împăcați cu gândul că va trebui să studiem din greu pentru a obține rezultatele dorite. Teoretic, bacalaureatul se va susține în luna iulie, dar nu se știe nimic concret.

15 aprilie 2020

Se prelungește starea de urgență pentru încă o lună, motiv pentru care școlile rămân închise. Așadar, pregătirea trebuie să continue în același mod. Din perspectiva mea, trebuie să profităm din plin de această perioadă în care putem fi împreună cu familia și în care avem timp să ne stabilim valori și principii noi. De asemenea, posibilitatea de a învăța preponderent pentru materiile de bacalaureat este o ocazie unică.

Vestea susținerii probelor scrise conform programării inițiale (luna iunie) ne-a luat prin surprindere, trezindu-ne brusc la realitate. Totodată, imposibilitatea de a ne întoarce la cursuri îngreunează și mai mult situația. În timpul rămas, pregătirea necesită multă atenție, chiar dacă

cele două luni de autoizolare ne-au pus la încercare răbdarea și capacitatea de concentrare.

15 mai 2020

Instaurarea stării de alertă permite o relaxare minimă, însă libertatea de care am avut parte înainte de apariția coronavirusului este condiționată și în prezent. Bacalaureatul se apropie cu pași repezi și suntem nevoiți să ne axăm doar pe învățat, cu mici pauze de recreere, precum o plimbare sau practicarea unui sport individual.

Chiar dacă îmbolnăvirile cu COVID-19 din România scad, în județul Harghita numărul celor infectați este într-o ușoară creștere. Nu se știe ce va aduce viitorul, dar sperăm că toți vom trece cu bine peste aceste momente dificile și totul va reveni la normal.

Concluzii

Pandemia ne-a învățat să fim solidari și să ținem cont de normele de siguranță, păstrând mai ales distanța socială, pentru a putea face față acestei boli. Față de alte state care au înregistrat extrem de multe cazuri de coronavirus, țara noastră nu s-a confruntat cu probleme majore și a reușit să gestioneze situația, prevenind apariția unui număr mare de focare de infecție.

Ráduly Noémi-Anna, clasa a XII-a A

III. Ce mai facem prin Goga

Despre CȘE

Mi-au spus la început că nu merită, că nimic nu are sens, că nimic nu poate fi schimbat. Apoi mi-au spus că va fi greu, că putem face multe dacă ne dedicăm, că avem cu toții același obiectiv. Iar la final, mi-au spus că nu am făcut nimic, că am promis ceva în van, că trebuia să mă străduiesc mai mult. Dar nimeni, absolut nimeni, nu mi-a spus un adevăr valid, un adevăr relevant sau un adevăr binevoitor.

Consiliul Elevilor este o putere, este vocea noastră, a tuturor agenților principali ai educației, însă nu o putere infailibilă. Elevii implicați întâmpină numeroase probleme: autorități/conducători școlare care nu cooperează, părinți care nu îi susțin sau colegi care au doar așteptări și reproșuri. Dorința nu este suficientă progresului, e nevoie de înțelegere și ajutor, de susținere fizică și morală, de bunăvoință și răbdare din partea tuturor agenților implicați. Știam că va fi un drum lung și anevoios și fără să mi se spună, dar nu știam că și cei care, teoretic, împărtășesc aceleași aspirații -bunăstarea elevilor- în practică se retrag sau chiar îngreunează atingerea obiectivelor comune. Pe asta nu mi-a spus-o nimeni.

Consiliul Elevilor se bazează pe dorința și (uneori) frustrarea celor care îl alcătuiesc, însă aproape nimeni în afara lor, nu înțelege izvorul acestor sentimente fundamentale. Iar, în cazuri cu adevărat triste, după ore și zile și luni de reproș sau subestimare, nici chiar ei nu mai văd de unde au plecat și unde voiau să ajungă. Activitatea le e adesea atacată din toate părțile și nimeni nu încearcă măcar să aprecieze munca din

spatele rezultatului, chiar dacă nu s-a obținut ce s-a inițiat. Știam că mulți nu îmi înțeleg empatia și altruismul îndreptate spre această cauză și fără să mi se spună, dar nu știam că vor fi și mai mulți care nu îmi vor înțelege nici munca, nici intențiile. Pe asta nu mi-a spus-o nimeni.

Consiliul Elevilor vine cu multă responsabilitate: reprezentarea nepărtinitoare și activă a elevilor, organizarea de activități facile dezvoltării lor și soluționarea conflictelor iscate, însă și cu multe satisfacții: plăcerea succesului din finalul unui proiect, plăcerea îndrumării acelor puțini care te ascultă sau plăcerea apartinerii unei întregi comunități dedicate prosperității. Sunt oameni pe care te poți baza și cu care poți împărtăși aceleași frustrări, aceiași nervi și aceleași principii câștigătoare și sunt, de asemenea, oameni care îți provoacă frustrările și nervii și care îți iau în derâdere principiile, dar cu cei dintâi poți lupta contra celor din urmă, sau îi poți uita, dacă nu sunt relevanți. Știam că voi întâlni personalități diferite: persoane inedite, admirabile sau neserioase și fără să mi se spună, dar nu știam cât de mult voi începe să țin la unii și cât de mult mă vor dezgusta alții. Și nici pe asta nu mi-a spus-o nimeni.

Nu mi s-au spus multe pe care aș fi avut nevoie să le știu și, totodată, nu mi s-au spus multe pe care, însă, m-am bucurat aflându-le. Voiam prin acest articol să vă spun eu câteva lucruri menționabile din trăirile mele, unele care să vă avertizeze și altele care să vă încurajeze. Consiliul Elevilor este o experiență unică, care aduce după sine o maturizare pe un plan mai greu accesibil, amintiri vaste și inegalabile și o nouă percepție asupra propriei condiții în societate. Eu personal am învățat multe și mi-am lărgit multe orizonturi, dar am plătit pentru aceste

beneficii cu asumarea unor responsabilități pe care le-am îndeplinit mai mult sau mai puțin, în funcție de context, dar pe care nu le-a perceput și apreciat aproape nimeni.

În final, v-aș ruga să aveți curajul să vă implicați dacă militați pentru o schimbare, iar în caz contrar, să aveți bunăvoință față de cei care o fac. Schimbarea începe cu oameni mici cu o putere mică, care se unesc și creează o putere mare. Doar aveți răbdare și perseverență!

*Bârsan Andreia Crista, clasa a XII-a A
fost secretar executiv al Consiliului Școlar al Elevilor Goga*

IV. Privim spre viitor

Managementul Ospitalier, ați auzit de el?

O industrie atât de grandioasă și care ocupă un loc important în economia fiecărei societăți, dar pe care rareori o percepem de sine stătătoare și îi uităm valorile pe care se bazează.

Așadar haideți să aruncăm o privire peste această industrie minunată.

Probabil din conotațiile cuvântului puteți deduce ce înseamnă această industrie și cu ce se mănâncă: ești șef de hotel sau recepționar. În fapt, ea este mult mai largă din punct de vedere a locurilor de muncă și a tipurilor de business, toate aspectele convergând spre același principiu – ospitalitatea.

Indiferent de cultura la care apelăm pentru a desluși sensul cuvântului „ospitalitate”, această noțiune trezește în fiecare din noi gânduri și sentimente diferite. Înseamnă să primești lângă tine o persoană, fie un străin sau un prieten apropiat, cu brațele deschise și să

creezi o atmosferă plăcută în cadrul căreia să îți oferi nu doar un serviciu, ci o experiență extraordinară caracterizată de căldură, bunătate și o inimă mare.

Dintr-un punct de vedere mai pragmatic al acestui aspect, industria Ospitalieră se conturează ca trei activități cu care ne întâlnim în fiecare zi: să te deplasezi undeva, să mănânci ceva și să dormi undeva. Deci de fiecare dată când te-ai oprit la un OMV să bei o cafea, ai închiriat un apartament prin AirBnb sau ai mers cu autobuzul până la școală, tu te-ai intersectat cu industria Ospitalieră, nu doar când ai stat într-un hotel.

Chiar dacă cele două definiții se îndepărtează ca principii la un moment dat sau pot fi privite din două perspective complet diferite, ba chiar pot fi puse în aplicare în piață în moduri contrariate, eu una cred că nu pot exista una fără cealaltă. În mod holistic, această industrie înseamnă să transformi un serviciu furnizat într-o experiență și clienții să îi tratezi ca oaspeți. Așa cum ar spune părintele Managementului ospitalier din America, Danny Meyer, „*ospitalitatea are loc în momentul când crezi în faptul că cealaltă persoană se află de partea ta.*”.

Acum că am clarificat ce înseamnă acest sector, aș vrea să precizez și ce nu este. Multă lume confundă industria Ospitalieră cu cea a turismului, însă acest lucru nu este adevărat. Unde apar diferențele? La tipul de clienți. Există clienți care apelează la serviciile oferite de acest sector în mod voluntar și în mod involuntar. În cazul celor care apelează în mod voluntar, avem de-a face cu turismul, ei aleg să călătorească, să achiziționeze o cameră de hotel, să aibă parte de o cină la un restaurant de fițe sau să meargă într-o croazieră, deoarece vor să se relaxeze și să se bucure de experiență. În cazul acestei secțiuni, tot efortul angajaților

se centrează pe crearea unei anumite plăceri specifice unei vacanțe. În cazul Managementului ospitalier cei care călătoresc și apelează la respectivele servicii o fac și în mod voluntar și în mod involuntar. De exemplu, oamenii de afaceri când pleacă la conferințe sau oamenii care locuiesc în căminele de bătrâni, ambele categorii apelează la servicii de cazare, de masă și de transport, deoarece sunt nevoiți.

În ziua de astăzi, industria Ospitalieră se află pe locul al doilea în lume ca număr de angajați și ca generare de PIB, după industria de producție alimentară, locurile de muncă aflându-se în continuă creștere – 1 din 9 cetățeni lucrează în acest sector, adică 370 milioane de locuri de muncă aparțin acestei industrii –, piața este din ce în ce mai personalizată și extinsă (având în vedere că anual sunt peste 1 miliard de turiști), tehnologia se dezvoltă în cadrul acesteia și sustenabilitatea devine o prioritate pentru business-urile subordonate ei.

Printre subdiviziunile importante ale acestei industrii, în care vei putea activa în viitor dacă dorești să urmezi această carieră, ar fi de menționat restaurantele și zona de F&B (food and beverage) – Chef, Chef Patiser, organizator de banchete, Service Manager, F&B Manager etc. –, zona administrativă/de găzduire – Front office Manager, director de vânzări și marketing, directorul departamentului de resurse umane, General Manager, Revenue Manager etc. –, în zona de călătorii și turism – de la agenții de turism, la vase de croazieră și orice ce ține de călătorit pe apă, pe uscat sau în aer –, în zona de recreație și entertaining și dacă ai un spirit mai creativ nu este exclusă nici zona antreprenorială.

De menționat este faptul că, dacă doriți să activați în această industrie, acum este mai prielnic decât oricând. Se preconizează că în

anul 2022 va exista cel mai mare „bum” al Managementului ospitalier, datorită efectului adus de virusul COVID-19. Lumea va dori să călătorească din ce în ce mai mult, să viziteze, să aibă sentimentul de libertate, dar și de securitate, iar business-urile au avut un timp pentru a cugeta acțiunile viitoare, inovațiile pe care doresc să le aducă și cum vor reveni pe piață mai puternici și mai originali ca niciodată.

Evident că pe lângă ceea ce v-am povestit eu în acest articol această industrie este mult mai complexă, dar sper că v-am trezit interesul și o să căutați mai multe.

Dacă ești o persoană pasionată, implicată, dominată de dorința de a acționa (și nu neapărat să fii văzut, deoarece multe dintre lucrurile importante se întâmplă în spatele recepției), ești organizat, ești un jucător de echipă, poate chiar interesat de economie și munca de cercetare, îți place să călătorești, dar mai ales să fii o gazdă, ai o inteligență emoțională ridicată, dacă vrei să activezi într-o industrie care se schimbă constant și totuși rămâne aceeași la rădăcină și nu în ultimul rând adori să faci oamenii să se simtă bine, atunci mai mult ca sigur Managementul ospitalier este o carieră care ți se potrivește și te invit să te informezi mai mult despre aceasta.

În cazul în care te-ai hotărât deja că vrei să urmezi această cale sau dacă articolul meu te-a determinat să alegi industria Ospitalieră/Hotelieră/Turismului vreau să îți prezint și componentele pe care trebuie să îți clădești această carieră și aptitudinile pe care ar trebui să ți le dezvolți continuu. Pe de-o parte, vei avea nevoie să îți dezvolți aptitudinile care te vor ajuta la coordonarea unei echipe cât și în îmbunătățirea relației cu clienții – comunicarea, gândirea critică,

rezolvatul de probleme rapid și eficient, să ai cunoștințe despre etică și legislație. Pe de altă parte, trebuie să stăpânești și componenta matematică, să faci corelații între aspecte de economie, să fii precis în calcule, dar și în tehnică, să stăpânești tehnologia. Pe lângă acestea, nu uita să fii creativ, pragmatic și să profiți de oportunități.

Toate aceste aptitudini pot fi dezvoltate într-un cadru academic și dacă îți dorești o carieră de succes în cadrul acestei industrii este mult mai bine să urmezi și o facultate aferentă. În top 5 în lume, facultățile care concurează în generarea celor mai strălucite minți ospitaliere sunt EHL - Ecole hôtelière de Lausanne, University of Nevada - Las Vegas, Les Roches Global Hospitality Education, Glion Institute of Higher Education și Hotel School The Hague (dacă te hotărăști să aplici la ultima menționată, poți apela oricând la mine pentru sfaturi în legătură cu procesul de aplicare 😊).

În final, sper că ți-am trezit interesul față despre industria Ospitalieră și că am conturat o imagine cât mai clară despre aceasta. Fie că da, fie că nu, las mai jos acest citat care, în opinia mea, este valoros în orice domeniu vei activa:

„În afaceri, ca în viață, totul depinde de cum îi faci pe oameni să se simtă. Este atât de simplu. Este atât de complicat.”-Danny Meyer

Iamandi Andra-Ioana, clasa a XII-a A

V. Creații proprii

-

— En garde! rosti cu un ton oficial cavalerul, îndreptând sabia spre oponentul său.

— Fie ca cel mai bun să câștige! spuse adversarul lui, luându-și poziția de luptă.

Drept răspuns, cavalerul îi aruncă o încruntătură plină de dispreț. Voia să câștige. Voia să fie cel mai bun. Însă era destul de dificil. Oponentul său era un maestru în mânuirea sabiei. A înghițit în sec. Putea el oare să-l învingă? Normal că putea! Doar s-a antrenat pentru asta toată viața lui!

Cavalerul oftă. Își analizează adversarul cu atenție. Dar nu mai putea pierde vremea. I-ar fi luat prea mult până să găsească o strategie bună care să-i aducă victoria. Nu, asta i-ar fi dat timp de gândit și celuilalt. De aceea trebuia să atace imediat. Trebuia să improvizeze pe loc ceva eficient.

Așadar, nu mai stătu mult pe gânduri. Ridică sabia în aer și, cu un strigăt de luptă, se îndreptă în mare viteză spre oponent. Inamicul zâmbi. El știa deja ce trebuie să facă.

Și astfel, lupta între cei doi începu. Săbiile se lovira furtunos una de alta, în repetate rânduri. Simfonia săbiilor lor răsună în întregul regat și chiar și dincolo de granițele sale. Lupta seculară dintre cei doi cavaleri ținu timp de trei zile și trei nopți fără încetare, însă cei doi eroi nu dădeau deloc semne de oboseală.

— Predă-te, cavaliere! strigă rivalul său, fluturându-și sabia prin aer. Predă-te sau acesta va fi sfârșitul tău!

— Niciodată! zise cavalerul cu încăpățănare. Am să lupt în continuare și-am să-nving, chiar de-ar fi și ultimul lucru pe care-l fac!

Acestea fiind spuse, cavalerul luă încă o dată poziția de luptă. Era una cu sabia lui și nimic nu-i putea sta în calea victoriei sale. Încercă să-l atace, însă oponentul se feri la timp. Când era pe cale să se ferească și el de atacul adversarului, își dădu seama prea târziu de fentă. Rivalul său se făcu că vrea să-l atace, însă în loc de atac, acesta se răsuci pe călcâie și, cu o agilitate uimitoare, din două mișcări fu în spatele cavalerului, punându-i o piedică rapidă. Acesta din urmă, căzu imediat lat la pământ, fără să mai aibă vreo șansă de a se redresa.

— Ha! surâse învingătorul, ținându-și încrezut sabia la câțiva centimetri de fața învinsului. Am câștigat!

Cavalerul îl privi buimăcit pe învingător, iar odată ce realizează că a pierdut, sângele începu să-i fiarbă-n vene:

— Nu-i corect! se plânse el. Tu întotdeauna câștigi...

— Păi dacă sunt cel mai bun? râse celălalt. Hai, dă-mi mâna să te ajut să te ridici.

— Nu! Mă pot ridica și singur! zise îmbufnat cel învins, scuturându-și praful de pe el, de parcă ar fi încercat să-și scuture și rușinea, de asemenea. M-am supărat! Eu mă duc acasă!

— Ei, haide, Christopher! E doar un joc! Data viitoare te las pe tine să câștigi...

— Nu! Nu mai vreau să mă joc! spuse copilul înfuriat, încercând să-și țină lacrimile în frâu.

— Christopher! Așteaptă! strigă fratele lui, fugind să-l prindă din urmă.

— Lasă-mă! Nu vreau să mă mai joc cu tine!

— Nici măcar dacă i-am „împrumuta” puțin sabia tatei ca să ne jucăm cu ea? zâmbi băiatul, știind prea bine că frățiorul său va iubi ideea asta.

— Mmm... poate doar atunci... încercă băiețelul să-și ascundă extazul, deoarece sabia tatălui lor era preferata lui din tot castelul. Era mare, lucioasă, aurită și grea, în comparație cu sabia lui micuță de lemn care deja se tocise de la cât se jucase cu ea...

— Grozav! Atunci hai să mergem să o luăm! Dar, spuse fratele lui Christopher serios, trebuie să-mi promiți că nu vei spune nimănui că ne-am jucat cu sabia tatei! Dacă află cineva, s-a zis cu noi...

— Promit! Ochii băiețelului sclipiră de fericire la gândul că se va putea juca cu faimoasa sabie a regelui.

— În regulă! Ne întrecem până acasă! chicoti celălalt băiat, luând-o la goană spre castel.

Odată ajunși, cei doi prinți începură să bântuie pe holurile mari și pustii ale castelului, în căutarea sabiei. Spre norocul lor, era ora la care se schimbau gărzile, așa că nu i-a prins nimeni atunci când s-au furișat în camera regelui pentru a lua sabia de acolo. Nu le-a fost prea greu nici

să se furișeze afară cu sabia tatălui lor fără să fie prinși. Cunoșteau foarte bine fiecare colțișor al castelului, era floare la ureche!

— De ce trebuie să fii tu primul care ține sabia? se îmbufnă Christopher când au ieșit din castel.

— Pentru că eu sunt prințul moștenitor, d-ai-a! i-o întoarse fratele lui mai mare.

— Nu-i corect! Eu trebuia să mă nasc primul!

— Ghinion! Uite, am o idee! Hai să ne ducem pe dealul acela și acolo o să ți-o dau și ție să te joci cu ea, bine? propuse prințul, arătând cu degetul spre cea mai înaltă și abruptă colină din apropiere.

— Of, bine... Dar promiți că mi-o dai după ce ajungem acolo?

— Normal! Și știi că un prinț nu-și încalcă niciodată cuvântul! spuse el cu un aer oficial.

Încurajat de vorbele fratelui său, Christopher îl urmă pe acesta până în vârful colinei, unde primi sabia așa cum i se promise.

Era, într-adevăr, foarte grea. Abia o putea ține. Dar era frumoasă și decorată cu un fel de pietre prețioase, încât pe Christopher l-a vrăjit încă de prima oară când a văzut-o. Când o ținea în mâinile lui micuțe, se simțea cel mai mare și cel mai puternic om din lume. Se simțea de parcă ar fi fost regele lumii! Nu mai voia să se despartă de acea sabie maiestuoasă.

În timp ce ținea sabia, i-a venit o idee. Ce-ar fi fost să-și provoace fratele la duel cu sabia aceasta? Sigur ar fi câștigat de data asta!

Chicoti și trase sabia după el până aproape de marginea abruptă a dealului, în timp ce fratele său era cu ochii-n patru pentru a se asigura că nu mai e nimeni prin zonă ca să-i vadă jucându-se cu un artefact atât de valoros.

— En garde! rosti mândru băiețelul, încercând să ridice enorma sabie în aer.

Dar sabia era chiar mai grea decât și-a imaginat el. Când a ridicat-o, aceasta se înclină într-o parte, făcându-l pe copil să-și piardă echilibrul pentru un moment. A încercat să se redreseze, făcând un pas în spate, însă piciorul îi alunecă.

Totul se întâmplă în doar câteva clipe. Sabia îi zbură din mâini. Băiețelul căzu cu un bufnet puternic. Corpul îi alunecă cu viteză spre abisul nemărginit care se întindea dedesubtul lui.

— Aaa! Nikolas! Ajutooor!

Nikolas înmărmuri de spaimă când se întoarse spre el. Frățiorul său atârna de marginea colinei. Se mai ținea de ea doar cu mânuțele sale mici, tremurânde, plângând speriat. Sabia dădea să cadă și ea, la doar câțiva metri depărtare de Christopher.

Băiatul fugi într-un suflet să-l ajute. Tremura din toate încheieturile și abia că-și mai vedea fratele din cauza lacrimilor care-i împânzeau ochii.

— Christopher! strigă el cu groază. Christopher rezistă!

Nikolas nu știa ce să facă. Să cheme ajutoare? Nu, ar fi durat mult prea mult. Trebuia să-și salveze fratele până nu era prea târziu!

— Nikolas! plânse Christopher, simțindu-și mâinile cum îi cedează.

Nikolas se întinse pe burtă și-l apucă iute de braț chiar înainte ca mâna micuțului să dea drumul marginii.

— Christopher... Nu... Nu ajung... spuse Nikolas disperat, întinzând mâna și după sabia.

Era în zadar... Mâinile lui erau prea scurte pentru a ajunge la amândoi... Era ori sabia, ori fratele lui...

Dar ce va zice regele când o să afle că i-a pierdut sabia? Îl va omorî, cu siguranță... Doar dacă ar reuși să se mai întindă încă un pic... Poate ar putea apuca și sabia...

— Nikolas! Alunec! strigă băiețelul disperat.

Cu lacrimi în ochi, Nikolas, îl prinse cu ambele mâini și-l trase cu toată puterea pe Christopher peste el. Sabia regelui fu atinsă de piciorul băiețelului în timp ce acesta era tras. A fost înghițită de abisul nemilos în doar câteva clipe...

Cei doi băieți stăteau întinși pe iarbă, unul peste celălalt, gâfâind. Nikolas îl strângea la piept cu o mână pe Christopher, îmbrățișându-l, iar cu cealaltă îi ținea capul. Încerca să-l liniștească, însă copilul tremura și plângea în hohote. Dar măcar era bine... Era teafăr și nevătămat, în brațele fratelui său, în afara oricărui pericol...

Ciocan Mădălina, clasa a X-a A

Lacrimi

O lacrimă îi apăruse în colțul ochiului și i se scurse fierbinte pe obraz. „*De ce a apărut?*” Nu avea răspunsul la întrebare. Își duse un deget nesigur spre față și o șterse. Lacrima dispăru ca și cum n-ar fi izvorât niciodată din ochii aceia castanii. Totuși ceva o neliniștea, dar nu i se clintise niciun mușchi. Nu puteai desluși nimic de pe chipul ei. Doar ochii lăsau la vedere o mișcare aproape nevăzută: umbre se plimbau dintr-o parte în alta în pupilele-i mici și negre.

Se aplecă din nou asupra foii albe, încercând să scrie ceva, însă mâna se opunea, gândurile îi înghețară, iar la colțul ochiului îi apărui din nou o lacrimă. O șterse, acum cu și mai multă nedumerire. Începu să-și pună și mai multe întrebări. Era atât de distrasă, încât nu observă că mici înțepături îi străpungeau ochii, udându-i genele lungi. Picături neobișnuit de calde îi alunecară mai întâi pe pomeți, înaintând cu ezitare pe obraji roșiatici, îi udară buzele și îi coborâră apoi pe gât, unde brusc își pierduseră căldura.

Era liniște, dar tresări când auzi un sunet înfundat, venit din depărtare. Din nou liniște. Își ascunse ochii în palme, de rușine sau poate din dorința de a păstra ascunsă privirea aceea inundată. Auzi din nou sunetul, ca un ecou. Apoi mai urmară și altele. În scurt timp își dădu seama că erau scâncetele ei. Dar nu veneau din gura ei, ci de mai jos, dintr-un loc ascuns în profunzime. Ceva de acolo îi împungea pieptul, o apăsa îngrozitor, ca o minge de fier aruncată fără milă de nicăieri. Își ridicase capul, parcă uitându-se după ceva. Renunță rapid, căci în zadar încerca să deslușească ceva prin valurile dintre pleoape.

Plânse mult. Poate minute sau chiar ore. Nu știa cât timp trecuse. Apăsarea din piept dispăruse, iar glasul ei era acum stins. Cu toate acestea, un sentiment stătea ascuns în sufletul ei. Se simțea vinovată. Credea că ceea ce făcuse fusese greșit, că nu avea pentru ce să fie atât de tristă, că lacrimile ei nu erau justificate, mai ales că nu știa pentru ce plânsese.

Ceea ce îi atrase atenția fusese o rază roșiatică. Își sterse rapid ochii, se ridică de pe scaun și se duse la fereastră. Văzu în depărtare soarele atingând delicat linia trasată de întinderea de apă. Voia să atingă mingea de foc, așa că ieși afară și își adânci tălpile în nisipul cald. Era ceva schimbat în ea. Simțea căldura asfințitului mângâindu-i obrajii, mâinile și se umplu ea însăși de căldură. Ochii îi erau acum liniștiți. Absorbeau fiecare rază de lumină. Se simțea liberă. Înțelese atunci că plânsul nu era ceva care să îi facă rău. Nu. Era modul ei de a-și elibera sentimentele, concentrându-le în acele picături fierbinți și lăsându-le să alunece pe pielea ei ca mai apoi să se evapore și să se fie purtate departe.

Mihalache Alexia, clasa a X-a A

Florile

Un glob de cristal îi acoperea capul, iar în el un buchet de flori stăruia. Toate soiurile gravitau în glob parcă voind să îl crape. Avea grijă de florile ei. Le uda, le oferea lumină. Le proteja cu tot ce avea.

Tare frică îi era să nu se ofilească precum s-a întâmplat odată. Pe atunci nici apa, nici lumina caldă a soarelui nu putea să readucă la viață ceva ce a murit deja. Era agonie totală, căci prin acele flori ea putea să vadă culorile vieții. Totul era gri. Luni întregi fără o picătură de culoare, fără lumină, fără speranță. Zâmbetul ei, odată capabil să topească ghețarii, era acum doar o linie subțire pe fața palidă lipsită de emoție. Fiecare respirație era ca un ghimpe gata să îi zgârie gâtul cu fiecare gură de aer luată. Începea să găsească o frumusețe morbidă în întunericul nopții și chiar voia să renunțe, să lase înăuntru umbrele ce o țineau legată. Era pierdută.

Oriunde se ducea, ceilalți îi spuneau că vor reveni la viață, că e nevoie doar de răbdare. Dar pe atunci cum să creadă acest lucru când timpul era doar o noțiune și ea trăia într-un continuu prezent înconjurată de o mare adâncă de ceață?

Însă cei din jurul ei au avut dreptate. Încet, dar sigur, a făcut pașii spre mai bine. Nu a fost singură. A primit ajutor de la persoane ale căror flori debordau atâta energie și culoare încât a simțit că absoarbe totul. Au luat-o ca pe o pânză albă, nu gri și au pictat-o cu grijă în cele mai fragede culori. Era în extaz. A început să vadă nuanțe șterse. Parcă respiratul nu mai era un chin, o corvoadă. Putea în sfârșit să zică că vede culorile.

Frica însă nu i-a părăsit în totalitate mintea. Mai are nopți când se trezește și vede din nou gri. Este ca un dans pe lama ascuțită dintre o

groapă nemărginită și o câmpie. Niciodată nu știe în ce parte urmează să se dezechilibreze și să cadă. Însă ce știe cu certitudine este că de fiecare dată trebuie să se ridice.

Florile sunt cele prin care cunoaștem adevăratele culori ale lumii. Așa că de ce să nu le udăm din când în când?

O fată

23 Octombrie 2019

Toate-mi sunt străine și reci. Trec și nici nu le văd, nu le simt; am clipit și au dispărut. Nu pot. Întind mâna după călimară, vreau să-mi termin metafora, dar când o întorc e îmbătrânită și toată materia moare. A văzut cineva? Și atunci cum s-a întâmplat? Unde au zburat ei? Când au plecat și ce fac acolo? Chiar nu se mai întorc?

De ce de ce de ce de ce de ce? De ce?... Nu știu nici eu, nici ei, nici noi. De ce am ști? Cum am ști?

Parcă îmi răsună în ureche, acum, vocea mamei. Blândă și dulce, e doar ea și nimic altceva. Mami, de-aș putea, m-aș întoarce la păpușa bălaie, mă crezi? M-aș întoarce și i-aș cere iertare în genunchi. Cum am putut? Abandonată, uitată, singură. Și apoi te-aș strânge în brațe, mami, și nu m-aș mai desprinde de la pieptul tău.

Sunt eu, mami, păpușica ta, îți amintești?

Eu sunt alienată. Alienată sunt eu. Eu eu eu. Vreau și nu vreau. Nu știu, nu pot. Dar mai aștept; nimic nu e veșnic. Unii dintre noi află prea repede.

Privesc afară și nu văd dincolo de reflexia din geamul pătat. Ce bătrână pare... Aș vrea să o pot atinge, să o întreb ce se întâmplă. Oare aș putea? Nu știu dacă i-aș fi pe plac. E matură, simplă, elegantă. Și e și tăcută. Eu sunt un copil. Mi-ar râde în nas probabil. Păcat, e așa frumoasă...

Nu mai pot rămâne, dar aș vrea. Poate mă întorc cândva.

Scuze, dar scândurile sunt ude, valurile se sparg de ele chiar lângă capul meu și nu îmi mai simt mâinile. E frumos aici, nu mă îngrijorez deloc. Abia aștept să devin una cu spuma mării; poate mâine e rândul meu.

Oltean Bianca-Mihaela, clasa a XII-a A

VI. Ce mai citim?

Titlu: Fata cu palton albastru

Autor: Monica Hesse

În timpul navigării mele pe o librărie online, în căutarea unei noi cărți care să îmi absoarbă în paginile sale plictiseala cauzată de noul sinopsis al adolescenței moderne – „nu-facem-nimic-în-carantină”, am dat întâmplător peste cartea „Fata cu palton albastru”, de Monica Hesse, și nu am stat mult pe gânduri. Datorită atracției mele față de tot ce înseamnă trecut și istorie, cartea m-a captivat din prima clipă.

Ne aflăm în timpul celui de-al Doilea Razboi Mondial, în Olanda ocupată de naziști. Evreii sunt deportați, circulația nu le mai este permisă cetățenilor după o anumită oră, iar oamenii iau mâncare numai pe cartelă, care cum s-ar zice „nu le ajungea nici pe-o măsea”. Acest lucru îi determină pe locuitori să apeleze la tot felul de surse ilegale de procurare a hranei.

Eroina cărții locuiește în Amsterdam alături de părinții săi. Aceasta are numai 18 ani, însă cea mai frumoasă perioadă a vieții i-a fost limitată de război, de lipsa hranei și de moartea iubitului său, ucis pe front, după ce Hanneke a fost cea care l-a încurajat să se înroleze în armată, gând care o bântuie și fapt care o face să se simtă foarte vinovată.

Hanneke lucrează la o casă funerară, însă se mai ocupă și cu traficul de mărfuri de pe piața neagră. Cumpără alimente și cosmetice pe cartelele găsite prin buzunarele decedaților și le livrează celor care sunt dispuși să plătească pentru ele. Viața eroinei se schimbă când, în timpul unei livrări obișnuite, doamna Janssen îi povestește despre o adolescență

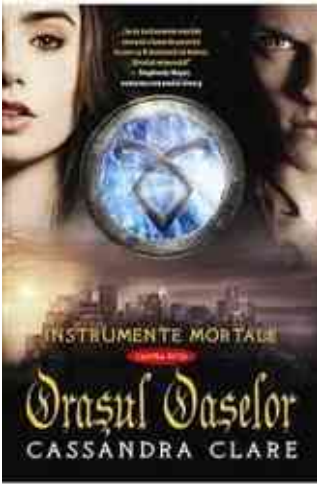
evreică, pe nume Mirjam, pe care o adăpostise într-o cămară ascunsă și care dispăruse fără urmă și o roagă să o găsească și să o aducă înapoi, în schimbul unei recompense.

Ce o face pe Hanneke să accepte propunerea și să își pună viața în pericol pentru a găsi o fată pe care nu a întâlnit-o niciodată și nu îi știe decât numele și culoarea hainei pe care o poartă? Faptul că este o misiune care i-a încredințat șansa de a se simți mai puțin vinovată pentru greșelile trecutului: *„Dacă trebuie să fiu cinstită față de mine însămi, am devenit obsedată să o găsesc pe Mirjam. Fiindcă mi se pare un schimb corect și onest: să salvezi o viață după ce ai distrus una.”*.

O va găsi Hanneke pe Mirjam? Mai este aceasta în viață? Este de fapt Mirjam persoana care crede doamna Janssen că este?

Recomand acest roman sfâșietor și plin de curaj tuturor persoanelor pasionate de istorie, dar și celor care doresc să aibă parte de o călătorie în trecut, pe vremea când pacea și egalitatea dintre oameni păreau două lucruri imposibile.

Cioarec Amalia-Maria, clasa a VII-a A

Seria: Instrumente Mortale

Titlu: Orașul Oaselor (vol.1)

Autor: Cassandra Clare

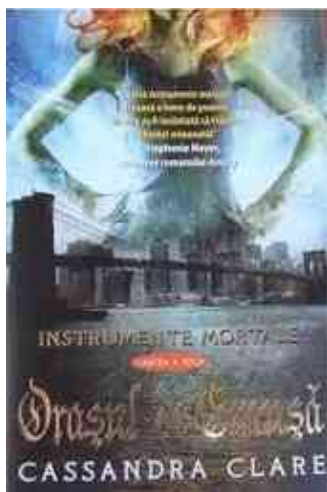
Clary Fray hotărăște să își sărbătorească cea de-a șaisprezecea aniversare a ei alături de bunul ei prieten, Simon, la Pandemonium, un club din New York. Însă, strecurându-se după trei adolescenți, ea nu se așteaptă să fie martora unei crime comise de niște persoane cu tatuaje stranii, care sunt echipate până în dinți cu arme ciudate.

A doua zi crede că și-a imaginat totul, asta până să îl vadă pe Jace, unul dintre adolescenții din noaptea trecută, la cafeneaua Java Jones, unde trupa lui Simon adesea dă concerte. Fiind curioasă, aceasta îl urmărește pentru a obține câteva răspunsuri cu privire la noaptea precedentă. Prinsă într-o conversație despre repudiați - creaturi precum vampiri, vârcolaci și magicieni- și vânători de umbre, oameni cu sânge de înger, ce protejează rasa umană de creaturi demonice, nu realizează că mama ei o sună neîncetat; într-un final răspunde. Panicată, Jocelyn îi repetă să nu se întoarcă acasă, iar apoi telefonul se închide. Disperată, Clary încearcă să o contacteze din nou pe mama ei și îi ia lui Jace din buzunar ceva ce seamănă a telefon, dar care, de fapt, este un fel de telecomandă cu rune. Așa se numesc tatuajele bizare pe care aproape fiecare vânător de umbre le poartă pe piele. Rămânând fără alternativă, face exact opusul a ceea ce îi spusese mama ei; merge acasă. Spre surprinderea ei, mama ei este de negăsit, iar casa este devastată.

Fiind confuză, nu observă creatura ce stătea în fața ei și este atacată. Încercând să se apere, sfârșește lovită la cap, iar mai târziu se trezește în adăpostul vânătorilor de umbre, Institutul. Având în vedere că a fost rănită de un demon, Jace îi pune o rună de ascundere, ca să o poată duce acolo, deși era interzisă gravarea lor pe mundani – oameni – căci nu rezistau procesului. Acum era sigur: Clary este una de-a lor.

Aceasta află de la tutorele lor mai multe despre Lumea din Umbră și despre faptul că mama ei mințise despre trecutul ei și despre adevăratul ei tată, care se dovedea a fi un vânător de umbre ce își trădase semenii, a făcut pagube în trecut și furase Cupa Mortală de la Conclav.

Așa trece printr-o serie de evenimente, împreună cu Jace și prietenii lui, Alec și Isabelle, care sunt frați. Ea, însă, regretă cel mai mult faptul că îl introduse pe Simon în lumea asta, fiind nevoită chiar să îl salveze din ghearele vampirilor. Ea trece prin toate aceste încercări pentru a-și recupera mama, dar reușește să facă asta ?

Seria: Instrumente Mortale

Titlu: Orașul de Cenușă (vol.2)

Autor: Cassandra Clare

Clary Fray nu își dorește decât ca viața ei să revină la normal. Dar ce înseamnă normal când este vânător de umbre, spintecător de demoni, mama ei se află într-o comă indusă prin magie, există demoni, vampiri, magicieni și vârcolaci? Vânătorii de umbre nu o lasă în pace pe Clarissa, în special fratele ei recent găsit. I-ar

plăcea să își petreacă mai mult timp cu prietenul ei, Simon, dar realizează că singura ei șansă de a o trezi pe mama ei este să îl găsească pe tatăl ei, Valentine, care este cu siguranță malefic.

După ce tatăl lui Clary scapă, fratele ei, care se presupune că l-a ajutat, este inspectat de al doilea cel mai important vânător de umbre, Inchizitoarea, care este de fapt, ultima persoană din descendența Herondale, care, după ce fiul ei, Stephen, a murit într-un atac de demoni, s-a dedicat cu totul acestei vieți.

Aceasta a fost chemată la Institutul din New York pentru al supune pe fratele lui Clary la o probă de adevăr, care consta în a ține Sabia Mortală și să răspundă la un interogatoriu. Sabia scotea adevărul din tine cu forța. După ce își dau seama că nu pot avea încredere deplină în el, îl închid în Orașul Tăcut, cel mai mare cimitir al vânătorilor de umbre.

În acea noapte are loc un atac, condus de tatăl lui Jace, Valentine, unde aproape toți Frații Tăcuți, tămăduitorii vânătorilor, sunt omorâți și este furat al doilea Instrument Mortal. Pe Clary o tulbură faptul că Inchizitoarea îl suspectează din nou pe fratele ei că l-a ajutat pe Valentine.

După neplăcuta vizită a lui Simon în hotelul vampirilor, observă o schimbare în comportamentul său și suspectează faptul că se transformă în unul dintre ei.

Clary și Jace încearcă să descopere pentru ce avea Valentine nevoie de Instrumentele Mortale și bănuiesc că îl caută și pe al treilea, Oglinda Mortală, însă aceasta nu fusese descoperită niciodată.

Clary descoperă un al doilea talent al ei, ceva neobișnuit la un vânător de umbre. Oare puterea ei o va ajuta pe mama ei să se trezească din coma magică ? Simon se va transforma în vampir? Valentine va fi ajutat de fratele Clarissei în îndeplinirea planului său malefic?

Seria: Instrumente Mortale

Titlu: Orașul de Sticlă (vol.3)

Autor: Cassandra Clare

Pentru a-i salva viața mamei sale, Clary trebuie să plece în Orașul de Sticlă, locul de origine al vânătorilor de umbre, chiar dacă asta înseamnă să încalce Legea și să riște moartea. Mai grav este că Jace se opune acestui plan, iar Simon, cel mai bun prieten al ei este aruncat în închisoare de către vânătorii de umbre, care își au bănuielile cu privire la acest vampir imun la lumina soarelui.

Din fericire, Clary își găsește un aliat, numit Sebastian. În acest timp Valentine își adună o armată de demoni.

Clary este și mai dedicată căutării unui leac pentru mama ei, încă aflată în coma magică, iar înainte să plece în Idris, țara de origine a vânătorilor de umbre, o magiciană numită Madeleine, a căutat-o, spunându-i că ea i-a făcut lui Jocelyn poțiunea care să o introducă în această stare, pentru a se apăra dacă Valentine avea să o găsească. I-a dat și vestea că știa care era leacul, așa că a doua zi seara aveau să plece împreună în Alicante, orașul-capitală.

Însă Clary nu știa că Jace a mințit-o, deoarece voia să o știe în siguranță cu Luke, prietenul mamei ei, cel care i-a fost ca un tată înainte să afle despre Lumea din Umbră. În dimineața celei de a doua zile, toată lumea era pregătită să plece, chiar și Madeleine, însă a avut loc un atac al demonilor, magiciana a fost ucisă, iar Simon, grav rănit. Încălcând Legea și anume că repudiații nu aveau voie în țara lor sfântă, Jace l-a trecut și pe el prin portal și au scăpat de demoni. El i-a salvat viața.

Când Clary află despre acel atac, și că ultima ei speranță-Madeleine -murise, cu ajutorul puterii ei deschide un portal, deși doar magicienii pot face asta. Spre surprinderea lui Clary, Magnus Bane, unul dintre magicienii care au ajutat-o pe Jocelyn, venise cu o ultimă alternativă.

Războiul dintre vânătorii de umbre e pe cale să înceapă. Oare pot vânătorii de umbre și locuitorii Lumii de Jos -vampiri, vârcolaci, magicienii- să uite de vrajba dintre ei și să colaboreze împotriva unui inamic comun? Reușește Clary să o trezească pe mama ei din coma magică?

Popa Nadia-Teodora, clasa a VII-a A

Popa Raluca-Ioana, clasa a VII-a A

VII. Filme și Seriale

Parasite

Filmul „Parasite”, regizat de Bong Joon-ho, este un film sud-coreean apărut pe data de 21 mai, având premiera la Festivalul de Film de la Cannes 2019.

Filmul m-a impresionat prin faptul că dezvăluie partea întunecată a societății, evidențiind luptele purtate între clasele sociale și momentele în care clasa de jos dă dovadă mai mult devotament pentru familiile lor și de mai multă inteligență, reușind să se descurce indiferent de situația în care se află.

Pelicula o prezintă pe familia Kim, o familie săracă, care trece prin momente critice, ceea ce îi va determina să facă tot ce este posibil ca să se ridice pe scara socială. Astfel, reușind să pună la punct un plan bine definit, acela de a se infiltra într-o familie care aparține clasei superioare sub alte identități și prefăcându-se a fi persoane calificate și cu studii superioare.

Dar planul acestora va scăpa de sub control în momentul în care familia înstărită va pleca într-o excursie de ziua de naștere a fiului lor. În momentul acela familia Kim va pierde lupta purtată până atunci împotriva tentației de a-și satisface plăcerile materiale a fiecărui om provenit din clasele inferioare.

Într-un final, planul acestora va eșua și tot efortul lor depus până atunci va fi în zadar, ajungând, tragic, la viața de la care au pornit.

Filmul „Parasite” își lasă adânc amprenta în industria cinematografică și totodată face istorie datorită numeroaselor premii prestigioase câștigate, precum:

- patru la Premiile Oscar din ediția a 92-a din data de 2 februarie 2020
- Premiul Palme d’Or (primul film sud-coreean care câștigă acest premiu)
- Premiul Academic (primul film sud-coreean care îl câștigă)
- Premiul Globul de Aur (cel mai bun film într-o limbă străină)
- două premii la BAFTA (cel mai bun film într-o altă limbă decât engleză și cel mai bun scenariu)
- Premiul Sindicatului Actorului (primul film într-o altă limbă decât engleză).

Bucur Amalia–Ionela, clasa a IX-a B

The Meg

Filmul „The meg” este un film de acțiune american, regizat de Jon Turteltaub, având la baza lui cartea „*Meg: A Novel of Deep Terror*”, scrisă de către Steve Alten și care a fost publicată în anul 1997.

Primul lucru care mi-a atras atenția asupra acestui film a fost titlul. O mare parte dintre voi au auzit cu siguranță de rechinul care ajunge la lungimea maximă de 18 metri și este în stare să despice o balenă doar printr-o mușcătură.

Ei bine, faimosul actor Jason Statham, sub numele de Jonas Taylor, se întâlnește cu acest monstru marin în urma misiunii de salvare, pe fundul Oceanului Pacific. Lăsându-și prietenii să moară în urma

dezastrului creat de megalodon, acesta a salvat 11 vieți după care a părăsit baza de explorare Mana One.

Se întoarce când aude că fosta lui soție este blocată în adâncuri, iar atunci toată lumea află de existența megalodonului și încetează să îl mai facă pe Jonas nebun.

Megalodonul își arată brutalitatea devorând cele două balene care se aflau în apropierea bazei, iar, între timp, echipajul continuă să piardă membri în încercarea de a salva omenirea de acest dezastru uriaș.

Peleş Ștefania, clasa a IX-a B

O amintire sumbră...

„În acea zi, omenirea a primit o amintire sumbră...”

Aceasta este celebra replică ce a marcat fanii seriei *Attack on Titan* încă de la început.

Attack on Titan este, până în prezent, una dintre cele mai populare serii manga, scrisă și ilustrată de autorul Hajime Isayama. Seria a început în revista companiei Kodansha, *Bessatsu Shōnen Magazine* pe data de 9 septembrie 2009, numărând 31 de volume până în aprilie 2020. Genurile în care se încadrează această serie sunt: acțiune, fantezie întunecată și distopie post-apocaliptică. După ce și-a câștigat popularitatea, *Attack on Titan* a avut, de asemenea, parte și de câteva povești spin-off, precum *Before the fall*, *Lost girls* sau *No regrets*.

La 4 ani de la apariția sa, această manga a fost adaptată într-un anime realizat de Wit Studio. Primul sezon, alcătuit din 25 de episoade, a fost difuzat din aprilie până în septembrie 2013. După difuzarea ultimului episod, a avut loc o pauză lungă de patru ani până la premiera celui de-al doilea sezon din aprilie 2017. Acest sezon a fost mai scurt,

având doar 12 episoade. În anul 2018 a apărut și cel de-al treilea, cu 22 de episoade, urmând ca în toamna acestui an să se difuzeze și al patrulea sezon, acesta fiind și cel din urmă.

Attack on Titan se bucură de un mare succes în domeniul comercial. Odată cu lansarea adaptării anime, popularitatea seriei a crescut semnificativ, primind aprecieri din partea criticilor pentru atmosferă și poveste. *Attack on Titan* și-a câștigat faima destul de repede în întreaga lume, tema seriei constituind un subiect de controversă pentru fani și nu numai.

Cu secole în urmă, omenirea a fost măcelărită până aproape de extincție de către creaturi umanoide monstruoase numite titani, forțând oamenii să se ascundă cu frică în spatele unor ziduri concentrice enorme.

Ceea ce face ca acești giganți să devină cu adevărat îngrozitori este faptul că pofta lor pentru carnea umană nu se naște din nevoia de a se hrăni, ci din ceea ce pare a fi pură plăcere. Pentru a-și asigura supraviețuirea, populația rămasă a început să trăiască în interiorul barierelor defensive, rezultând într-o sută de ani fără o singură întâlnire cu titanii.

Acel calm fragil este însă curând spulberat atunci când un titan colosal reușește să spargă peretele exterior presupus impenetrabil, reaprinzând lupta pentru supraviețuire împotriva acelor monștrii devoratori de oameni.

După ce a asistat la o pierdere personală îngrozitoare, Eren Yeager își dedică viața eradicării titanilor, înscriindu-se în „Trupele de Recunoaștere” – o unitate militară de elită care se luptă fără milă în afara protecției zidurilor împotriva acelor bestii nemiloase.

Într-un interviu, creatorul Hajime Isayama și-a împărtășit inspirația pentru *Attack on Titan*: propriul lui oraș natal Hita. Situat în Oita, o prefectură din avanposturile rurale din Kyushu, Hita pare a fi rupt de restul civilizației. Orașul este înconjurat de munți înalți și impunători; Isayama a crescut întrebându-se dacă monștrii stau dincolo de „zid”. În același timp a menționat că titanii sunt asemănători oamenilor turmentați, deși a subliniat că nu sunt nici pe departe atât de sinistrii ca acele creaturi.

Attack on Titan este perfect pentru cei în căutarea unei serii cu personaje complexe și un plot excepțional, care îmbină numeroase teme politice, precum și psihologice. De asemenea, coloana sonoră încărcată de emoții oferă anime-ului o atmosferă unică, alături de animația care se îmbunătățește considerabil pe parcursul seriei.

Surse:

https://en.m.wikipedia.org/wiki/Attack_on_Titan

https://myanimelist.net/anime/16498/Shingeki_no_Kyojin?q=attack%20on%20titan

<https://www.animenewsnetwork.com/interest/2018-05-07/hajime-isayama-shares-his-inspiration-for-attack-on-titan/.131234>

Colceriu Codruța, clasa a X-a A

Ciocan Mădălina, clasa a X-a A

VIII. Știți că...

Evoluția rock-ului românesc

Muzica rock a fost introdusă publicului în jurul anilor 1950, devenind repede unul din cele mai respectate genuri muzicale, la acea perioadă. Acesta este subordonat în mai multe categorii, precum: heavy metal, blues rock, hard rock, soft rock, punk rock etc. Printre primele trupe, respectiv artiști, ce au abordat rock'n'roll-ul, au fost afro-americanii (Fats Domino, Chuck Berry), urmând mai târziu o invazie britanică (The Rolling Stones, Elvis Presley, Queen, The Beatles, etc).

În România, acest fenomen ia amploare odată cu începutul anilor 60', celebrele trupe ale perioadei fiind: Phoenix(1962), Cometele(1962), Uranus, Sincron(1964) și Olympic 64'. Rock-ul a apărut la inițiativa tinerilor ce știau să cânte și erau la curent cu muzica contemporană, însă au fost limitați de cenzura puterii politice. O mare parte din piese s-au pierdut datorită lipsei mijloacelor de înregistrare audio. Grupurile de muzică rock se vor numi „Formații de chitare electrice”, deoarece regimul interzicea denumirea originală.

În cea de-a doua parte a evoluției, cea de după 1970, România suferă din cauza presiunii regimului politic comunist. Astfel, este determinată desprinderea de lumea muzicală externă, ce împiedică parțial dezvoltarea în acel deceniu. În această perioadă alte câteva trupe de renume iau naștere, precum: Pro Musica(1973), Iris(1976), Compact(1977), Holograf(1978), dar apare și Electrocord (în prezent cea mai mare companie de înregistrări audio) ce popularizează puternic rock-ul, scoțând între anii 1975 și 1989, 12 compilații, în format LP, cu titlul

„Formații rock”.

Rock-ul devine treptat o armă a rebeliunii și un mediu de exteriorizare a gândurilor (în anul 1989 pe afișele unui concert din Craiova apărea mesajul „Cât mai mult metal!”, ce era o aluzie la mesajul comunist către mineri „Cât mai mult cărbune!”). De asemenea, muzica putea fi transmisă la radio, unul din cele mai importante instrumente de propagandă. Cenzurarea versurilor și a liniilor melodice devine din ce în ce mai puternică, odată cu introducerea frecventă a ideii libertății în piese. Astfel, muzica rock este considerată a fi unul din cei mai importanți factori declanșatori ai revoluției din 1989 (formația Cargo compune piesa „1989” ce descrie atmosfera copleșitoare a aceluia an).

Primul mare concert după revoluție a fost pe 22 ianuarie 1990, în semn de recunoștință și respect pentru cei ce și-au dat viața pentru libertate (inclusiv muzicieni) – formația Roșu și Negru compune piesa „Crăciunul însângerat”.

Până în prezent acest gen muzical nu a suferit schimbări majore. Actualmente doar formațiile Iris, Holograf, Compact și Phoenix mai activează, producând piese noi.

Simota Mihnea-Dragoș, Clasa a X-a A

Arta în secolul 21

Cu toții am auzit măcar o dată de Michelangelo, Da Vinci, Picasso, Monet și alți mari pictori care și-au transferat creativitatea pe o pânză, fără a visa că peste câteva sute de ani vor deveni numele care își împrumută renumele muzeelor în care acestea sunt ținute. Această moștenire valoroasă a format percepțiile noastre despre artă, conturând păreri despre ce este arta, ce poate să reprezinte și cât de valoroasă este. Prin urmare, conform naturii umane, această moștenire trebuie să evolueze. Această dezvoltare în cadrul artistic, referitoare la două dintre cele 7 arte și anume pictura și sculptura, este influențată de factori precum: descoperiri cu privire la tehnică, surse de inspirație, context istoric și politic. Raportându-ne la secolul 21, tehnologia este cea care dictează tehnica, sursele inspirației sunt într-un număr copleșitor, iar creativitatea artiștilor nu este restricționată de contextul politic sau istoric.

Întrebarea pe care vreau să o lansez este următoarea: este posibil ca această abundență a factorilor să atragă distrugerea artei sub forma pe care o știm cu toții? Cu alte cuvinte, va mai exista un Michelangelo? Sau o Mona Lisa? Mai mult, dacă nu înlocuiește concepția clasică despre artă, este această evoluție o soluție care poate fi considerată artă și care poate deschide această lume pentru mai multe persoane care nu au un talent nativ în raport cu un creion?

Cred că acest lucru depinde de perspectiva fiecăruia asupra a ceea ce înseamnă arta în acest secol, pentru că dacă ne așteptăm ca cineva să mai urce pe munți pentru a găsi marmura perfectă pentru un David modern avem așteptări ușor irealiste. Și chiar dacă acest lucru s-ar

întâmpla, acel David va fi, în esență, o copie. Astfel, nu ar contribui substanțial la extinderea artei.

Răspunsul pare să fie, deocamdată (până se descoperă un nou tip de marmură), tehnologia, mai exact arta digitală. Acest nou mijloc de creare a artei este ca o pensulă, care iartă și oferă. Iartă, pentru că fiecare greșeală este cu ușurință uitată: nu trebuie să înlocuiești pânza sau să folosești o sticlă de turpentină ca să o îndrepti. Oferă, fiindcă tot spectrul culorilor este la vârful degetelor artistului și fiecare atingere constituie o aliniere a pixelilor în cea mai precisă reprezentare a viziunii acestuia. Aceste caracteristici, deși la prima vedere par calități, pot în aceeași măsură reprezenta lopata care va îngropa definiția artei pe care o știam cu toții până acum. Dacă sunt calități, atunci această libertate și ajutor pe care tehnologia i-l oferă artistului contemporan vor deveni moștenirea lăsată generațiilor următoare.

Cele mai apreciate lucrări din ziua de azi sunt, până la urmă, cele care forțează granița dintre ce instrumente, ce medii și ce contexte pot fi utilizate pentru a crea imagini.

Mai există, și probabil vor exista întotdeauna, artiști care abordează arta într-o manieră modernă și creează copii moderne ale clasicilor. Prin urmare, concepția despre arta clasicilor nu va dispărea niciodată în întregime. Zeng Fanzhi este un artist care a reprodus câteva picturi de Vincent Van Gogh într-un stil care îmbină expresionismul și dadaismul. Currin reușește, de asemenea, să învie legendele din lumea artei sub forma unor caricaturi complexe, demonstrând evoluția portretelor de-a lungul timpului. Și nu în ultimul rând, cred că trebuie menționat și un maestru al abstractului: Mark Bradford, a cărui prezență

în lumea artei testează limitele ambiguității. Toți acești artiști sunt loiali picturii sub forma pensulei care atinge materialul alb, tratat cu substanțe menite să prezerve viitoarea operă, al pânzei.

Însă, nu trebuie să omit nici artiștii care deschid noi orizonturi pentru artă, precum inteligența artificială (trimitere spre lucrări precum Portrait of Edmond Belamy). AI a devenit o noțiune destul de cunoscută în cadrul discuțiilor connoisseur-ilor de artă, datorită impresiei de autenticitate pe care o creează. Chiar dacă scopul nu este ca aceste opere să fie considerate încercări la autenticitate, ele trebuie să existe pentru a evolua mai departe în piese originale.

O altă modalitate în care tehnologia influențează arta este fotografia, un procedeu prin care artistul salvează un moment. Îl salvează de timp. Îl prelucrează conform propriilor instincte artistice și apoi îl eliberează înapoi în lume provocând perspectiva din care fiecare om vede realitatea în care trăiește. Chiar și colțul unei clădirii încadrat de imensitatea cerului poate constitui material pentru un poster dintr-o expoziție a ilustrațiilor unui fotograf. Benedetta Ristori este o fotografă care surprinde momente în cel mai incredibil mod posibil lansând, prin munca sa, o schimbare în fiecare persoană care o privește.

Și nu în ultimul rând, un alt factor care influențează evoluția artei este felul în care oamenii consumă arta. Tradițional, elegant, în cadrul unei expoziții sau lăsând din nou tehnologia să intervină, pe un ecran. Niciuna dintre ele nu este greșită sau corectă, însă fiecare influențează în mod inconștient părerea celui care recurge la ea. Aici poate fi menționat și aspectul social pe care arta l-a căpătat, devenind un fel de simbol al statutului care este stabilit în funcție de potențialul său în universul

social-media. Drept consecință, capacitatea cuiva de a fi considerat un artist se prezintă sub forma oportunității oferite de camera de fotografiat din propriul telefon.

Factorii prezentați au drept scop prezentarea situației din cadrul artei și schimbările prezente în acest domeniu, neavând drept rezultat o concluzie pertinentă la întrebarea dacă aceștia reprezintă o evoluția sau, din contră, regresia artei. Această decizie este luată de fiecare pentru sine.

Larisa Tiriplic, clasa a XII-a A

Nicolae Paulescu- Membru al Academiei Române

Ori de câte ori încercăm să ne raportăm la un popor, o facem prin reprezentanții săi cei mai de seamă. „Cine sunt românii? Cum au contribuit ei la evoluția omenirii?”... Acestea sunt întrebări firești ale celor care vor să ne cunoască cu adevărat. Unul dintre românii remarcabili a fost omul de știință, medic și fiziolog, profesor la Facultatea de Medicină din București, Nicolae Constantin Paulescu(1869-1931), cel care a descoperit pentru prima dată insulina, utilizată în tratarea diabetului.

Nicolae Paulescu s-a născut în București pe 30 octombrie 1869 și încă din anii liceului a dovedit o deosebită înclinație pentru științele naturale, dar și pentru limbile străine. Deși lucrările și realizările lui au fost enorme, vom menționa doar trei dintre acestea:

- Paulescu a fost primul care a reușit să extirpe și să studieze hipofiza, o operație foarte migăloasă, preluată și de alții, dar puțini au

fost aceia care au avut talentul să o execute cu succes, iar metoda sa este cunoscută ca metoda Cushing.

- A contribuit la reorganizarea învățământului medical românesc după război în cele trei facultăți de medicină din București, Iași, Cluj, el propunând ca lucrările practice să primeze în importanță cursurilor teoretice.

- A descoperit PANCREINA – un hormon secretat de celulele endocrine ale pancreasului, folosit cu rezultate notabile în tratarea diabetului, având ca efect scăderea glicemiei. Această descoperire este încununarea a 15 ani de cercetări în care laboratorul i-a devenit a doua casă.

Nimeni nu poate spune cu precizie câte momente de sărbătoare a petrecut savantul în laborator, în compania lucrărilor de specialitate și animat doar de dorința de a-i ajuta pe suferinzii de diabet. Și cine a primit Premiul Nobel pentru această descoperire? Lesne de închipuit - nu el!

De ce nu a fost recunoscut meritul lui Paulescu?

Sunt greu de stabilit motivele. Pe de o parte, era un cvasianonim, iar pe de altă parte, nu l-au favorizat în ochii lumii civilizate vederile sale de extremă dreaptă și fățiș antisemite, pentru care istoria l-a judecat aspru. Propunerea pentru premiul Nobel a venit însă abia în 1923, când acesta fusese deja atribuit profesorilor Frederick G. Banting și John J. R. Macleod de la University of Toronto (Canada).

Paulescu rămâne unul dintre cei mai mari oameni de știință români. Noi, românii, purtăm încă mâhnirea privării de un premiu Nobel, cu care Paulescu ar fi trebuit laureat pentru descoperirea insulinei.

Drugă Andrei, clasa a XII-a A

Tehnologia 5G

Ce este tehnologia 5G?

Este a cincea generație de conectivitate a internetului mobil (succesoarea tehnologiei 4G), care promite viteze mult mai mari de încărcare și descărcare, acoperire mult mai largă și conexiuni mai stabile. Această tehnologie se rezumă în principal la utilizarea mai eficientă a spectrului radio și la a permite mai multor dispozitive să acceseze același internet mobil în același timp.

Cu ce ne ajută această tehnologie?

Ian Fogg, analist în cadrul Open Signal (o companie de analiză în cadrul segmentului de date mobile) susține că „Orice facem acum cu smartphone-urile noastre, vom putea să o facem mai repede și mai bine”.

Pentru o înțelegere mai bună a acestei tehnologii nu voi intra în detalii tehnice, ci o să vin cu exemple din viața de zi cu zi. De exemplu, cei care se joacă pe telefon vor experimenta mai puține întârzieri de conexiune sau chiar deloc. Jocurile pe mobil o să ajungă la reacții instantane și fără timpi de așteptare. Apelurile video vor avea o imagine și un sunet mult mai clar, fără nicio eroare. Utilizatorii dintr-o rețea 5G pot descărca un întreg sezon al unei emisiuni TV în doar câteva minute, acesta fiind un alt exemplu care evaluează viteza pe care o oferă această nouă tehnologie.

Care sunt riscurile?

Totuși, aici trebuie trase, de asemenea, niște semnale de alarmă. Sute de oameni de știință din întreaga lume au atras atenția asupra daunelor pe care le va produce tehnologia 5G. Nu doar omul va fi afectat de această tehnologie, ci și întreaga planetă. Frecvențele radio cu care

antenele ce emit semnal 5G operează, sunt aproape de 20 de ori mai mari decât cele ale majorității antenelor ce emit semnal 4G. Asta ar însemna că orice apropiere fizică de o asemenea antenă ar implica iradieri electromagnetice cu consecințe extrem de grave.

Cum va funcționa 5G în zonele rurale?

Lipsa de semnal și viteza redusă în zonele rurale sunt nemulțumiri comune în Europa și nu numai. Însă tehnologia 5G nu va ajuta neapărat această problemă. În principiu, 5G se va adresa zonelor urbane cu o densitate mult peste medie. Astfel, oamenii din zonele izolate vor rămâne cu acces foarte limitat la internet, dacă guvernele nu vor oferi stimulente companiilor.

Viitorul acestei tehnologii

Oamenii au fost sceptici în privința acestei noi tehnologii încă din primul moment. Radiațiile prea puternice provocate de antenele care emit acest semnal îi îngrijorează nu numai pe experți, dar și pe consumatori. Astfel, au luat naștere mai multe conspirații care fac referire la pericolul pe care îl reprezintă aceste antene ce emit radiații de 20 de ori mai puternice decât cele care emit semnale 4G. Prăjirea creierului și a pielii, respectiv povestea păsărilor moarte din cauza 5G, care a circulat pe Facebook, sunt doar câteva dintre conspirațiile care au făcut ravagii. În cele din urmă, toate acestea au fost dovedite a fi false.

Această îngrijorare a determinat Elveția să stopeze pe termen nedefinit implementarea 5G, cu toate că este unul dintre liderii mondiali în implementarea acestei tehnologii.

Un alt exemplu este Bruxelles, fiind primul oraș care refuză implementarea 5G: „Nu pot încuraja o asemenea tehnologie, dacă

standardele de radiații care trebuie să protejeze cetățeanul nu sunt respectate, cu sau fără 5G.”, a declarat ministrul Mediului, Céline Fremault. „Locuitorii din Bruxelles nu sunt niște cobai, să le pot vinde sănătatea pentru profit. Nu putem lăsa loc nici unei îndoieli.”, a adăugat aceasta.

Important de reținut este faptul că tehnologia ne uimește pe termen scurt, dar pe termen mediu și lung ne transformă radical viețile. Până acum ni le-a transformat în bine. Situația în care ne aflăm în momentul de față ne-a demonstrat că tehnologia ne poate salva, dar asta nu înseamnă că orice inovație va fi benefică pe termen lung. Odată cu trecerea timpului, ne vom putea da seama dacă implementarea acestei noi tehnologii ne va fi cu adevărat de folos.

Coman Eduard, clasa a XII-a A

Pirateria poate fi considerată o soluție?

Pirateria este o activitate pe care o fac pirații, care în desenele animate nu fură proprietatea altuia. În România, 59% din utilizatorii de calculatoare utilizează programe piratate. Acestea sunt date prezentate într-un studiu BSA The Software Alliance, organizație creată în scopul promovării industriei globale de software în fața guvernelor și pe piața internațională. Pirateria poate fi în principal de două tipuri: piratarea jocurilor video și a filmelor/serialelor.

În 2019, salariul minim pe economie în SUA era de 7.25 dolari pe oră. După efectuarea calculelor în care un american muncește 8 ore pe zi și aproximativ 20 de zile lucrătoare pe lună, rezultă că un american face 1160 dolari pe lună. La apariția unui nou joc video, prețul de lansare

este de 60 de dolari sau 267 de lei. Salariul minim pe economie brut în România este de 2230 de lei. Folosind regula de trei simplă, adică salariul minim pe economie brut în România înmulțit cu prețul de bază al unui joc, împărțit la salariul minim pe economie în America, un joc în România ar trebui să coste 115 lei sau 26 de dolari, adică jumătate din prețul de bază de 60 de dolari. Dacă luăm în considerare pachetele adiționale cu care un joc poate veni, unele dintre acestea, cum ar fi *Assassin's Creed Odyssey*, pot ajunge și la 125 de dolari. Astfel, e greșit ca un om să pirateze un joc, mai ales când îl achiziționează și e incomplet?

Pirateria filmelor și seriialelor este probabil și cea mai populară. Când a apărut Netflix, în România era o soluție bună și ieftină mai ales dacă împărțeau contul cu cineva. Combinat cu HBO aveai tot ce se putea avea. Dar anul 2020 e diferit din mai multe motive. Când a apărut Disney+, un lucru sigur era că Disney își va lua toate proprietățile de pe celelalte platforme, asta însemnând ca tot ce e Marvel, Lucasfilm și Pixar să se găsească doar pe Disney+ odată ce totul se va fixa. În plus, Disney a achiziționat Fox și acum are acces la tot conținutul acesteia, plus platforma sa de streaming Hulu. Problema continuă și cu celelalte platforme de streaming ca HBO Max, Peacock NBC și Amazon Prime Video, deoarece fiecare platformă va crea propriile seriale și filme. De exemplu, în 2019 puteai viziona pe Netflix „*Friends*”, „*The office*” și „*Orange is the New Black*” la 9 dolari pe lună, dar în 2020 „*Friends*” este deținut de AT&T's WarnerMedia, care deține HBO Max, „*The office*” este deținut de NBC, care deține Peacock NBC, iar „*Orange is the New Black*” este deținut de Netflix. Pe scurt, am ajuns în punctul în

care a vedea aceleași emisiuni costă considerabil mai mult în 2020 decât în 2019. Doar pentru cele 3 seriale menționate, în 2020 ar costa până la 41 de dolari pe lună și asta după ce apar în România. Sau putem apela la soluția mai puțin complexă și acceptabilă în orice țară cu internet.

În concluzie, din cauza dorinței companiilor de a stoarce de bani orice persoană, acestea pot să ajungă să piardă mai mult doar pentru că oamenii pot apela la o soluție mai ieftină și simplă, chiar dacă ea nu este corectă față de creatorii care au muncit mult pentru a ne oferi divertisment.

Avram Dragoș, clasa a XII-a A